

glasilo salezijanske družine

leto 1988

# Salezijanski vestnik

švilka

4



# DON BOSKO DELAVEC

Achille Ratti, poznejši papež Pij XI. Bil je mlad duhovnik iz Milana, ko je videl don Boska in pozneje o njem zatrdil, kar je videl.

V Milanu se je posvečal otrokom z ulice. Zaradi tega in iz zanimanja za tiskarske šole, pri tem ni mogoče izključiti želje po „skupnem delu“, je obiskal oratorij v Valdoccu in je nekaj dni „opazoval“, kar se je v oratoriju dogajalo, in osebe, ki so bile zaposlene z različnimi dejavnostmi. Dosegljivo mu je bilo vse, tudi to, kar ni bilo dostopno drugim ljudem. To je bilo v jeseni 1883.

*Zelo od blizu smo lahko videli don Boska. Lahko smo videli tudi vse tisto, kar ni bilo mogoče drugim, tudi ne njegovim sinovom. Ker je njegova priprava svetosti, priprava kreposti, priprava pobožnosti, njegovo življenje bilo vidno vsem, ker je bilo vse don Boskovo življenje, življenje vsakega trenutka nenehno darovanje iz ljubezni, nenehna zbranost v molitvi: to je vtis, ki je bil najbolj živ v njegovih pogovorih, bil je pozoren na vse, kar se dogajalo okoli njega. Ljudje so prihajali z vseh strani, iz Evrope, Kitajske, Afrike, Indije, vsak s svojimi mislimi. On pa je z vsem srcem vse poslušal, se pri vsakem ustavil in vsakemu odgovarjal z vso zbranostjo.*

*Marsikdo je dejal, da je preslišal vse, kar se je dogajalo okoli njega. Rečeno je bilo, da je z mislimi vedno drugod. Bil je drugod: bil je združen z Bogom, a glejte, odgovarja vsakemu. In za vsakega je našel primerno besedo, da smo bili kar presenečeni. Na to smo se mu čudili. To je bilo življenje svetosti in zbranosti, zavzetosti za molitev, ki jo je opravljal v nočnih urah kot tudi med vsemi najbolj delovnimi urami dneva. Mnogi pa niso videli, kako je razvijal svoje umske sposobnosti, kako je razvijal znanost, kako je študiral. Mnogi niso uvideli, kako je don Bosko študiral. Veliko se je poglobljaj, veliko študiral in nekega dne nam je povedal, česar ni zaupal nikomur, a ko se je srečal s človekom, ki je imel opravke s knjigami in knjižnicami, se mu je zdelo potrebno, da pove: imel je zelo velik načrt za študij, velik program za proučevanje cerkvene zgodovine: „Toda videl sem,“ je dejal, „da me je Gospod klical na drugo pot . . .“*



## LAURA VIKUNJA – BLAŽENA

*Za zaključek mednarodnega srečanja mladih v Turinu*

*je papež Janez Pavel II.*

*dne 3. septembra*

*prištel med blažene Cerkve*

*Lauro Vikunjo,*

*gojenko hčera Marije Pomočnice*

*iz Južne Amerike.*

*Njen življenjepis smo predstavili*

*v prvi letošnji številki Salezijanskega vestnika,*

*poročilo s slovesnosti in papeževe besede,*

*ki jih je izrekel ob tej priložnosti,*

*bomo objavili v naslednjem Vestniku.*

## SALEZIJANSKI VESTNIK

Glasilo salezijanske družine  
Izdaja Salezijanski inšpektorat  
v Ljubljani

YU ISSN 0353-0477

Uprava: KNJIŽICE,  
Ljubljana-Rakovnik  
Leto 61 (1988)  
Številka 4 (1. september 1988)

Ureja uredniški odbor  
Glavni urednik Bogdan Kolar  
Odgovarja dr. Alojzij S. Snoj

Tisk: Marko Kratochwill,  
Ljubljana, Slomškova 8

Naslov: Salezijanski vestnik,  
Rakovniška 6, p.p. 4,  
61108 Ljubljana

Na podlagi mnenja Republiškega  
komiteja za kulturo je Salezijan-  
ski vestnik oproščen prometnega  
davka.

Salezijanski vestnik je ustanovil  
sv. Janez Bosko leta 1877.

V slovenskem jeziku izhaja od leta  
1904.

Po svetu izhaja v 39 izdajah in v  
18 jezikih (letna naklada preko  
10 milijonov izvodov):

Argentina, Avstralija, Belgija, Bo-  
livija, Čile, Dominikanska repub-  
lika, Ekvador, Filipini, Francija,  
Gvatemala, Indija (angleški, mala-  
yam, tamilski in telugu), Irska in  
Velika Britanija, Italija, Japonska,  
Jugoslavija (slovenski in hrvaški),  
Kanada, Kitajska (izhaja v Hong  
Kongu), Kolumbija, Koreja, Litva  
(izhaja v Rimu), Malta, Mehika,  
Nemčija, Nizozemska, Paragvaj,  
Peru, Poljska, Portugalska, Spa-  
nija, Tajska, Urugvaj, Venezuela,  
Zaire, Združene države Amerike.

Po zamisli ustanovitelja je Vestnik  
vez med člani salezijanske družine.  
Izhaja štirikrat letno. Obvešča o  
življenju salezijanske družine doma  
in po svetu ter posreduje don  
Boskovo vzgojno izkušnjo. Vest-  
nik je don Boskov dar vsakomur,  
ki ga želi. Hvaležni smo za vsak  
dar, ki nam pomaga pri kritju stro-  
škov tiskanja.

Fotografija na naslovni strani je  
bila narejena leta 1861 in je ena  
prvih iz don Boskovega življenja.  
Spovedovanje mladih je bilo zanj  
temeljna sestavina apostolskega  
dela in važno vzgojno sredstvo.

## Dragi prijatelji sv. Janeza Boska

„Tudi pot okoli sveta se začne s prvim korakom!“ Tako pravi pre-  
govor in je zelo resničen.

Srečen sem, da smem enega izmed prvih „korakov“ nameniti  
Vam, ki ste v sv. Janezu Bosku odkrili božji navdih zase. Na nje-  
gov rojstni dan, to je 16. avgusta letos, ter ob navzočnosti salezi-  
janske družine sem v cerkvi Marije Pomočnice na Rakovniku v  
Ljubljani s podpisom na oltarju sprejel svoje novo poslanstvo.  
Zelo sem čutil, da je molitev neštetih don Boskovih prijateljev  
hrabrila moje srce in poživiljala zaupanje v božjo bližino. Ta zavest  
mi narekuje, da vam izrazim nekaj preprostih, a jasnih misli.

1. Po božji volji nas Marija na poseben način vodi in spremlja.  
Nešteto dogodkov bi vam lahko naštel . . . Koroško sem s po-  
sebnim spoštovanjem zapustil na praznik Marijinega vnebovze-  
tja – tej skrivnosti je bila posvečena na Koroškem prva Mariji-  
na cerkev med slovenskim narodom – in se zvečer udeležil ze-  
lo lepega in sporočilnega sklepa Marijinega leta na Rakovniku.  
Vodil ga je beograjski nadškof dr. Franc Perko. Vse to izraža,  
kako je na začetkih našega življenja in dela mati Marija. Ona  
nas redno zbira v Kristusovo Cerkev in pomaga ohranjati edi-  
nost z našimi pastirji. Naša domovina tu na zemlji je Cerkev,  
tista Cerkev, ki jo je živela Marija . . .

Želim vsem, da bi globoko doživeli srečo, da smo Cerkev, in  
da bi nam bila pri sodelovanju z Bogom Marija nenehen vzor.

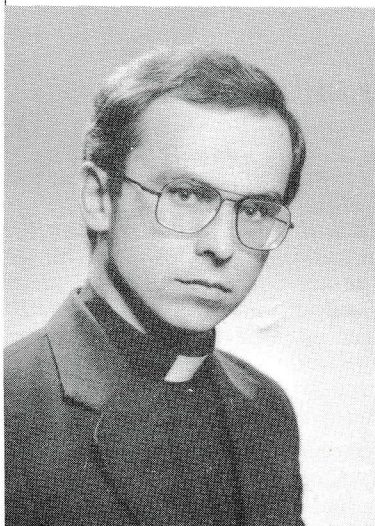
2. Obhajamo don Boskovo jubilejno leto.  
Sv. Janez Bosko je tisti svetnik, ki je mlade vodil k svetosti.  
Vsakršno početje je nesmiselno, če nas ne bi vodilo k osebni  
svetosti in k prepričanju, da je mladost rojena za svetost, za  
zrelost, za polnost in ne za izživljanje. Vsa druga sredstva so  
podrejena temu velikemu cilju. Gotovo nam vstaja v srcih  
prošnja: Gospod, podari naši mladini hrepenenje po evangeli-  
jskem idealu; podari nam vsem moč pričevanja.

3. Don Bosko je zelo živel s svojimi časi in kraji.  
In je odkril, da je potrebno v življenju skrbeti za dvoje: da smo  
dobri kristjani in poštene državljani. Brez dvoma smo vsi okrog  
don Boska prepričani, da je treba v edinosti s škofi in papežem  
nadaljevati tisto prenovo, ki jo je začel 2. vatikanski cerkveni  
zbor. Prav tako pa smo povabljeni, da bi z doslednim, poglob-  
ljenim in odgovornim življenjem gradili zemeljsko domovino.  
Največje bogastvo kakega naroda so duhovno močne osebnosti  
in trdne družine. Salezijanska družina mora z veliko mero od-  
govornosti ohranjati in razvijati duhovno in kulturno bogastvo  
svojega naroda.

Vse Vas vabim, da bi se na osrednjem dnevu don Boskovega jubi-  
lejnega leta, to je v nedeljo 9. oktobra (glej spored), naužili navdu-  
šenja in moči za plemenite načrte.

Vsak dan z Vami

Stanislav Hočevar



JOŽE ZABRET je svoja otroška leta preživel doma v Mostah pri Kamniku, kjer imajo starši manjšo kmetijo. Od petih otrok je Jože najstarejši.

„Prvih šestih let se ne spominjam kaj dosti. Odhod v šolo pa je bil poglavje zase. Prvih nekaj mesecev sem bil v šoli zelo plašen in do vseh nezaupljiv. Čez leta pa sem se vseeno odločil za odhod v Želimlje. Šolski uspeh se je vsa leta držal sredine. K verouku sem hodil v Komendo, na ministriranje pa nikoli nisem niti pomislil.“

V osmem razredu se je Jože na Rakovniku srečal s salezijancom Jankom Novakom. Po tem srečanju odšel v Želimlje na duhovne vaje. Janko Novak mu je bil najprej prijatelj, sedaj pa sobrat in slavnostni pridigar na novi maši.

Kljub dobrim vzgojiteljem v Želimljem in pozneje v bogoslovju na Rakovniku se zelo rad vrača v verno domačo župnijo. „V župniji je zelo močna verska tradicija. V zadnjih tridesetih letih se je v Komendi zvrstilo kar šest novih maš. Hvaležen sem Bogu za vse vzore in molivce v domači župniji, še posebej pa za starše in vse domače.“

## V KOMENDI 10. JULIJA

V župniji Komenda novomašna slavlja sicer niso tako redka, saj je znana po številnih duhovnih poklicih, a za župnijsko skupnost je to vselej izreden dogodek, ki pritegne pozornost vseh. Za vsakega je nova maša priložnost, da pokaže svojo pripravljenost in sodeluje pri življenju župnije.

Ko je letos v župnijsko cerkev vstopil kot novomašnik Jože Zabret, doma iz bližnjih Most, ga je svetišče pričakalo okrašeno v vsej lepoti. Bogati šopki, izbrane besede in ubrano petje župnijskega zbora so mu izrazili dobrodošlico, izrekli dobre želje in prosili božjega blagoslova na njegovo življenjsko pot. Od tega dne je ta zaznamovana s služenjem cerkveni skupnosti z nerazdeljenim srcem. V cerkveni skupnosti bo postavljen za pastirja, duhovnika in učitelja. Novomašni pridigar, kodeljevski župnik Janko Novak, nam je odstrl korake, ki jih je v pripravi na ta dan moral prehoditi novomašnik Jože; veliko jih je bilo in neredkokdaj so bili zaznamovani z znojem in bridkostjo. Osebna izkušnja mu bo zato v

veliko pomoč, ko se bo pri delu srečeval s trpljenjem in preizkušnjo. Na pot pa ga je pospremil s spodbudnimi besedami in zagotovilo, da bo ob svojem Učitelju doživil veliko veselja in pomoči.

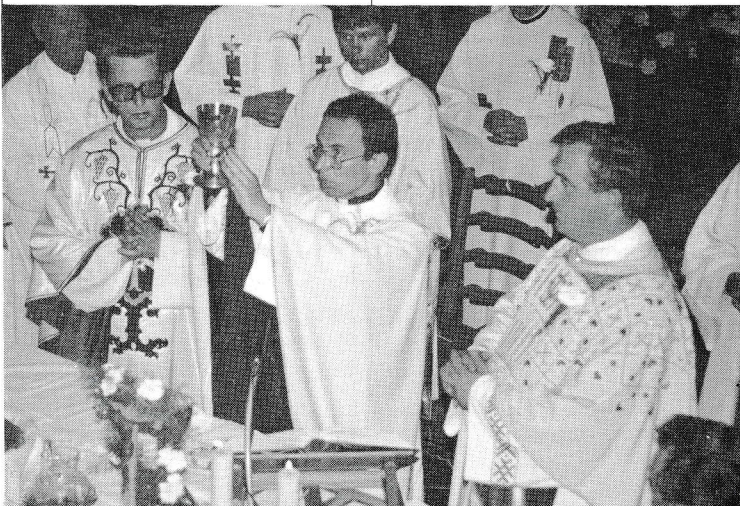
Posebno znamenje veselja, da imajo novomašnika, so bile številne narodne noše in trenutki, ki so jih zbrani doživljali popoldne na novomašnikovem domu. Bila je zares lepa nedelja.

tm

## NA OTOČCU 17. JULIJA

Novomašno slavlje na Otočcu pri Novem mestu je bilo lepo doživetje za vse, ki so se ga udeležili. Novomašnik Janez Mirtek je bil med domačimi farani toplo sprejet. Zadnja nova maša je bila namreč pred skoraj sto leti, zato so farani s toliko večjim navdušenjem pozdravili tako dolgo pričakovane novomašnika.

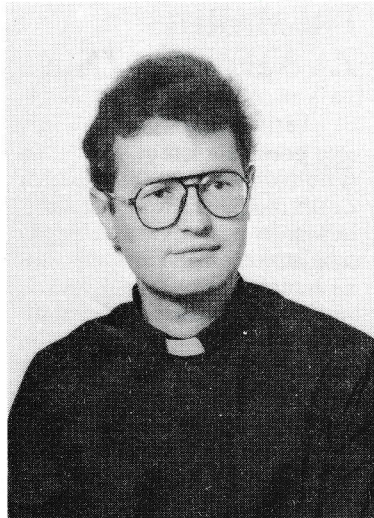
Ves program novomašnega slavlja, od sprejema novomašnika v soboto zvečer, do kosila v nedeljo po novi maši, je bil uglasen na isto temo: ljubite drug drugega! Ta Jezusov stavek si je novomašnik Janez izbral za



geslo svojega duhovniškega delovanja. Ista Ljubezen, ki ga je nekoč priklicala v življenje in ga poklicala v duhovniško službo, ga bo zdaj spremljala na njegovi poti ljubezni. Lepo je čutili, da te ima kdo rad z božjo ljubeznijo. Janez je to obilno občutil v svoji družini, sedaj bo poskušal božjo ljubezen deliti drugim.

Farani so zelo požrtvovalno prikočili na pomoč v pripravi nove maše. Veliko časa in sredstev so namenili, da je slovesnost tako lepo uspela. Med mašo sem jih gledal. Bili so solzni, ganjeni. Ko so se srečevali naši pogledi, sem bral v njih: „Ni nam žal“ in „Naj Marija vodi našega Janeza!“

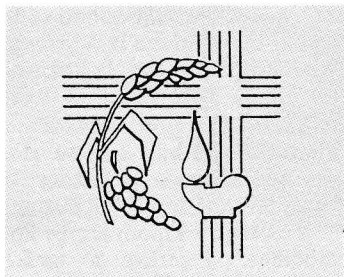
LMc



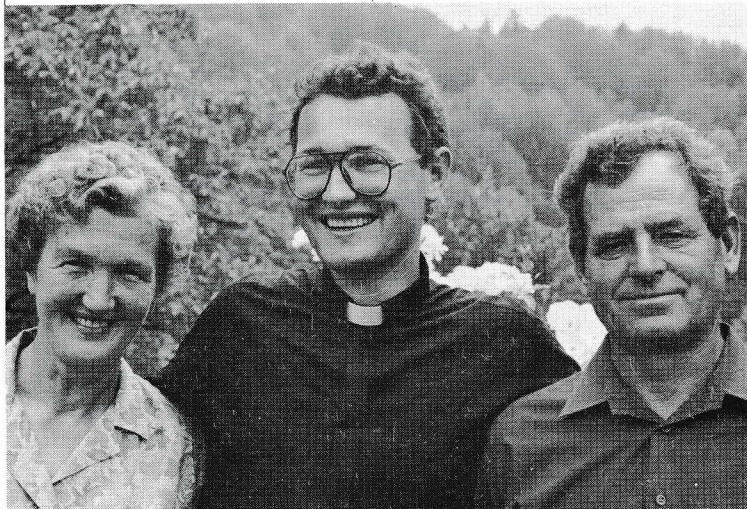
gimnaziji sem bil dve leti asistent – vzgojitelj v Želimljem, obenem pa sem hodil na teološko fakulteto. Sledila je vojaška služba v Banja Luki. S študijem teologije sem nadaljeval na Rakovniku. „Doma imajo manjšo kmetijo. Družina je številna, saj ima Janez štiri sestre in brata. Rad se pohvali, da je že petkrat stric.“

Ob svojem novomašnem geslu je Janez povedal: „Ljubite drug drugega! Vsi otroci v družini smo bili deležni velike ljubezni in smo se tudi med seboj vedno imeli radi. Na to nas je mama vedno opozarjala in to je kristjana prva zapoved: ljubite se med seboj! Potrebo po ljubezni sem občutil, ko sem odšel z doma v Ljubljano. Večkrat sem se srečeval s krivicami, z lažjo, s sovraštvom in takrat sem zasluhtil, kakšna dobrina je ljubezen. Odkar sem pri salezijancih, je to geslo moje vodilo. Samo ljubezen lahko reši svet, samo ona lahko premaga greh. Sv. Avgustin pravi: „Ljubi in delaj, kar hočeš.“ Brez ljubezni tudi dobra dela nič ne veljajo. Če se bomo med seboj ljubili, se nam ni treba ničesar bati. Naj bo vse naše življenje ena sama pesem ljubezni.“

TIM ŠPET JE GLAS NJEGOV,  
 SLUŠAL SEM GA V PTIČJI PEJANI;  
 KOT METULJ RAZPRL JE KRILA,  
 POLETEL PREK MOJIM MEJA.  
 ZAČUTIL SEM, DA ME JE VABIL S SEBOJ;  
 PREMAGAJ SE, PRIDI INJ NIČ SE NE BOJ!  
 MOJA ROČA JE TRDIJA OPORA,  
 LE V MEHI UMIRI SE SRCE!  
 INJ VIDEL SEM, DA JE EDINJA TO POT,  
 ČE HOČEM DOSPETI TJA, KJER JE GOSPOD,  
 V TEMNI NOČI PRISLUŠNIL SEM VETRU,  
 ŠE PETALA STA S STVARNIKOM.  
 SPOZNAVAJE POSLAJSTVA KOT DNEH JE PRISLO,  
 SRIVAJOSTNI METULJ JE POLETEL V NJEBO,  
 SIN MOJ, OZRI SE VAJE,  
 PRIDI V VINOGRAD MOJ,  
 DELA BO VEDNO DOSTI,  
 VEHDAR NIČ SE NE BOJ!  
 TRI BESEDE TI DAM,  
 Z NJIMI POSILJAM TE V SVET,  
 ČE RAVNAT SE BOJ PO NJIM,  
 LJUBEZEN BO PREMAGALA SVET!  
**LJUBITE DRUG DRUGEGA!**  
**LJUBITE DRUG DRUGEGA!**  
 BRATE, PRISLE MED VAS SEM,  
 PRIHTEL SEM VELIK DAR,  
 TRI BESEDE VAM DAM,  
 Z NJIMI ROJDIJO V SVET:  
**LJUBITE DRUG DRUGEGA!**  
**LJUBITE DRUG DRUGEGA!**



JANEZ MIRTEK se je že zgodaj srečal z bližino oltarja, saj je že s petimi leti začel ministri-rati. Pokrajina okrog Novega mesta in Otočca je zelo razgibana, vse polno je z vinsko trto zasajenih gričev. Mačkovec je prav na robu župnije in hiša Mirtkovich je med zadnjimi, ki se še zatekajo na Otočec k sv. Petru. „Po osnovni šoli sem bil leto in pol v škofijiškem semenišču v Ljubljani. Nato sem odšel v Želimlje, kjer sem končal gimnazijo in naredil noviciat. Po



### PRI MARIJI ZA NJEN PRAZNIK

„Leto je naokrog in zopet sem poromala k tebi, Marija, da si ob tvoji navzočnosti nabereš novih moči.“ Tako je pozdravila Marijo na Rakovniku za pomladanski romarski shod prilet-na ženica iz Grosupljega.

Romarsko srečanje pri Mariji je vsako leto novo doživetje. V soboto so se zbrali molivci za duhovne poklice in prosili Gospodarja, naj pošlje delavcev na svojo žetev. Molitveno bogoslužje je vodil škof dr. Stanislav Lenič. Večerno slovesnost je vodil novi inšpektor slovenskih salezijancev Stanislav Hočevnar. Posebno doživetje je bila procesija z lučkami. Ubrano petje in sodelovanje vernikov je še povzdignilo slovesnost.

Molitveno srečanje je bilo tudi ponoči. Polna cerkev vernikov je vztrajala vso noč v prošnji: „Gospod, pošli nam svetih duhovnikov,“ kakor je molila romarica iz Slovenskih Konjic. Molitveno ozračje je bilo prepleteno z molitvenimi bogoslužji in diapozitivi o življenju sv. Janeza Boska. Za sklep je bila ob peti uri zjutraj sveta maša, ki jo je daroval Martin Jurčak.

V nedeljo se je celo dopoldne valila množica na Rakovnik. Prihajali so z vseh koncev Slovenije in tudi iz zamejstva, vsakdo s svojimi prošnjami. Sključena kmetica iz Lemberga pravi: „Kljub obilici dela in skrbi vsako leto poromam k Mariji Pomočnici na Rakovnik. Pri njej pozabim na vse težave in se duhovno obogatena vračam nazaj med svoje.“ Podobno se je izpovedala skupina iz Vinskega vrha in Podčetrška. Pobožnost do Marije Pomočnice se torej razprostira po širni domovini. Popoldne je bilo nadvse slovesno. Marijansko pobožnost je vodil nadškof dr. Alojzij Šuštar.

Procesijo s kipom Marije Pomočnice od cerkve do lurske votline so spemljale pete litanije Matere božje. Med samo mašo so prepevali združeni pevski zbori župnij z vzhodnega dela Ljubljane pod vodstvom prof. Jožeta Trošta.

Nadškof Šuštar je v nagovoru spodbujal k ljubezni do Boga in božje Matere – Pomočnice kristjanov. Poudaril je tudi pomen don Boskovega leta. „Ta izredni svetnik je privlačen vzor zaupanja v Marijo, ljubezni do mladih, vzor trdega, vztrajnega in požrtvovalnega dela za božje kraljestvo.“ Pri čiščenju in v molitvah ne smemo biti se-

bični. „Nihče ne sme misliti samo nase. Vedno moramo misliti tudi na druge, na tiste, s katerimi živimo skupaj.“ Po opravljeni evharistični daritvi se je zopet razvila procesija nazaj v cerkev, kjer je bil še blagoslov z Najsvetejšim, ki je navadno višek slovesnosti.

Po končani slovesnosti so ljudje še dolgo vztrajali pri Mariji v prošnjah in zahvalah.

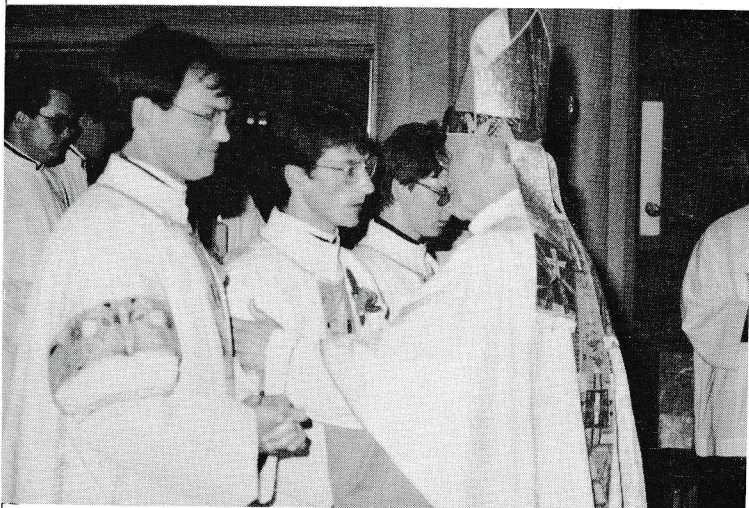
F.P.

### TRIJE NOVI DIAKONI

Marijinim častilcem, ki se navadno zberejo zadnjo nedeljo v mesecu na Rakovniku in opravijo vajo za srečno smrt, kakor jo je uvedel sv. Janez Bosko, sta se 26. junija pridružili vsaj še dve večji skupini. Z avtobusom so prišli romarji iz Brežic in skupina iz župnije Ljubečna pri Celju. Ob njih pa seveda še drugi, kot s Koroškega in od drugod. Skupaj s salezijanci in rakovniško župnijo so se veselili daru, ki ga je Bog zaupal trem salezijanskim bogoslovcem.

Jože Filej, doma iz Ljubečne, ter Janko in Peter Ivančič, brata Brežičana, so prejeli red diakonskega posvečenja. Podelil jim ga je upokojeni beograjski nadškof msgr. Alojzij Turk. Zavzeto in s pobožno molitvijo je zbrano občestvo prosilo za velik dar. „Velikodušno so odgovorili božjemu klicu, da bodo v službi Bogu, Cerkvi in božjemu ljudstvu služili Kristusu. Odgovor res stane žrtev, a je nekaj velikega, saj presega čase in sega v večnost,“ jim je v nagovoru dejal nadškof Turk. Za zgled jim je postavil diakona sv. Štefana in spomnil, da so po njegovi poti skozi stoletja in v naših dneh mnogi trpeli zaradi svoje vere, a so z zaupanjem gledali Nevidnega kot sv. Štefan.





„Bodite diakoni po zgledu prvega diakona in mučenca sv. Štefana! Vedno boste čutili varstvo nebeške Matere,“ jim je na njihovo življenjsko pot sporočil posvečevalec.

### DON BOSKO V MARIBORU

Minilo bo dve leti, odkar je bila v Mariboru ustanovljena nova župnija sv. Janeza Boska. Tako je tudi „prijatelj mladih“ dobil svoje mesto v štajerski prestolnici.

Tu v senci Pohorja je kar živahno in v zadnjem času sta izstopala zlasti dva dogodka: obhajanje šmarnic in praznik prvega svetega obhajila.

Čeprav je mesec maj že nekoliko oddaljen, je še vedno v nas in v srcih naših otrok tisto navdušenje, ki so ga doživljali ob srečevanju z Marijo in don Boskom. Vsi skupaj smo gradili Marijino podobo, ne samo na plakatu, pač pa tudi v svojih srcih. Don Bosko, ki nas je ves mesec spremljal ob vsakodnevni razmišljanjih, nam je bil prvi zgled iskrenega odnosa do Marije.

Čeprav je naš prostor v kapeli – kjer je bil nekdanji vrtec – res premajhen, nas, ki smo se zbirali ves mesec, to ni motilo. Otroci so posedli kar po tleh okrog oltarja.

Vsak večer se je zbralo od 120 do 140 otrok, seveda poleg starejših, ki so se tudi vključili v lepo ozračje, katero smo ustvarjali skupaj z otroki z molitvijo in še zlasti s petjem, ki je dajalo še poseben čar našim vsakodnevnim srečanjem. Naloga, ki je bila določena za vsak dan, nas je še bolj držala v napetosti, da smo tako vztrajali do konca.

Na poseben način so to doživljali naši prvoobhajanci, ki so se zelo prizadevno, še zlasti v mesecu maju, pripravljali na prvo srečanje z Jezusom pod podobo kruha. Včasih je bilo napomo, toda praznik prvega obhajila, 22. maja, je bil za vse nas, še posebej za otroke, lepo doživetje.

63 jih je pristopilo k prvemu obhajilu. Prostor v naši kapeli je bil veliko premajhen, kljub temu, da smo jih razdelili v dve skupini. Kar je bilo najlepše, je prav gotovo njihovo sodelovanje z recitacijami, petjem in molitvijo.

Želimo si le to, da bi Kristus za vedno našel prostor v srcih teh otrok in tudi v njihovih družinah, saj je to tudi družinski praznik.

Naša skupna želja je, da bi don Bosko čimprej dobil svoje svetišče. Akcija „DON BOSKOV SKLAD“ je zelo lepo sprejeta in veliko je tudi takih, ki si vsak mesec kaj odtrgajo od svoje plače ali pokojnine in to namenijo za novo cerkev.

V mesecu juliju smo končno odkupili zemljišče za novo cerkev. Ker je bila cena zelo visoka, nam je na pomoč priskočila tudi škofija in dobri ljudje, ki so nam posodili denar.



Priprave na gradnjo nove cerkve lepo napredujejo. Zato gre prva zahvala prav don Bosku in Mariji Pomočnici, saj je njuna pomoč večkrat kar vidna.

Dolžni smo vam ponovno zahvalo za vse, kar ste darovali, saj le tako lahko priprave na gradnjo tečejo naprej. Don Bosko in Marija Pomočnica naj vam povrneta za vsak vaš dober dar.

Lepo vas pozdravljajo don Boskovi salezijanci iz Maribora. Blaž



### PRIJATELJSKI OBISK

Sredi junija se je za nekaj ur med nami ustavila skupina treh Vietnamcev. Samo eno željo so imeli v svojem srcu: srečati misijonarja Andreja Majcna, njihovega velikega učitelja, dobrotnika in prijatelja. Tudi oni so zapustili svojo domovino in po viharnih, nevarnosti polnih dnevih na morju pristali na zahodni obali Severne Amerike. Po svojih močeh so se vključili v življenje nove družbe, hkrati pa povezovali nekdanje vietnam-

ske salezijanske gojence. Misijonar Majcna je bil njihov učitelj in po izgonu iz Vietnama je to bilo zanj prvo srečanje z Vietnamci. Novic in prijernih presečenj kar ni moglo biti konec. Vsi so dolgo pričakovali ta dan. Obiskovalci so nato nadaljevali pot proti Rimu, kjer so se udeležili razglasitve 117 vietnamskih mučencev za svetnike.

šek pa je doseglo v soboto 13. avgusta. Pet novincev je ta dan pokleknilo pred oltar cerkve sv. Vida v Želmljem in izpovedalo svoje prve zaobljube v salezijanski družbi. Izpoved so izrekli pred predstojnikom Antonom Koširjem in magistrom Rudijem Borštnikom, domačimi župniki, starši in zbranimi salezijanci. Odločitev Tadeja (Preserje), Marjana (Šentrupert na Dolenjskem), Mirana (Teharje), Jakoba (Logatec) in Aleša (Sentjošt), da bi postali salezijanci, ni nastala v tednu duhovnih vaj, ampak se je porajala kot sad stoterih molitev in žrtev ter osebnega prizadevanja že nekaj let. Njihova odločitev se je potem v noviciatu utrjevala, vse do tistega „da“ pred Bogom in pred ljudmi. Zaobljube jim dajejo sedaj nekoliko drugačen, bogatejši pečat življenja.

Obljubili so, da bodo živeli v čistosti, uboštvu in pokorščini. Njihovo geslo „Z Marijo in don Boskom za mlade ljudi“ jih spodbuja k služenju mladim. Zelimo jim obilo blagoslova na priprošnje Marije Pomočnice in sv. Janeza Boska.

M.U.

### NAVDUŠEN ZAČETEK REDOVNIŠKE POTI

V tednu od 8. do 13. avgusta je bilo v salezijanskem zavodu v Želmljem mogoče opaziti posebno duhovno razpoloženje. V tem času so namreč potekale duhovne vaje za salezijance in novince. Pridigarja dr. V. Dermota in E. Dolinar sta skušala ustvariti pravo ozračje Duha. To jima je tudi uspelo.

Duhovno prizadevanje se je stopnjevalo iz dneva v dan, vi-





### DRUŽINSKO SREČANJE

Zadnje nedeljo v avgustu je bilo v Želimlju srečanje staršev, ki pošiljajo svoje sinove v Želimlje na duhovne vaje. Zbralo se nas je razveseljivo veliko število, prišli smo iz vse Slovenije. To srečanje ni bilo nekaj novega, saj je bilo že četrto po vrsti.

Sredi dopoldneva smo se zbrali najprej k skupni uvodni molitvi. Nato je imel prof. Tone Ciglar za starše predavanje o vzgojnih metodah don Boskove matere Marjete. Dobro pripravljene misli so bile izhodišče za ploden pogovor o težavah, s katerimi se srečujejo tako starši kakor tudi vzgojitelji odrasčajočih otrok.

Otroci so medtem doživeli „don Boskovo dvorišče“. Postavili smo potujoči šotor, se igrali, risali, peli, pripravili lutkovno igrico, se pogovarjali. Višek dneva je bila lepo pripravljena in globoko doživeta maša, pri kateri smo res vsi sodelovali: starši, otroci, salezijanci. Vodil jo je inšpektor Stanislav Hočevar.

Takšna srečanja nas povezujejo v don Boskovo družino in tkejo med nami trdne vezi pri-



jateljstva. Te vrednote pa moramo vsi negovati in spodbujati njihovo rast.

LMc

### NOVI INŠPEKTOR JE NASTOPIL SLUŽBO

S slovesnim bogoslužjem in izpovedjo vere je 16. avgusta v cerkvi Marije Pomočnice prevzel službo voditelja Ljubljanske inšpektorije sv. Cirila in Metoda dosedanji ravnatelj v

Modestovem domu v Celovcu mag. Stanislav Hočevar. Kar večina članov redovne skupnosti se je zbrala za ta slavnostni dogodek. Udeležili so se ga tudi predstavniki drugih skupin, ki sestavljajo salezijansko družino, saj ima inšpektor zanje posebno mesto pri posredovanju in ohranjanju duhovnega bogastva ustanovitelja sv. Janeza Boska.

Vodstvo je prejel iz rok dosedanjega predstojnika Antona Koširja, ki je to službo opravljal zadnjih šest let.

Že na več krajih smo lahko prebrali pogovore, ki jih je novi inšpektor imel s časnikarji verskih listov in v njih tudi predstavil svojo življenjsko pot (rodil se je leta 1945 v župniji Škocjan na Dolenjskem in bil v duhovnika posvečen leta 1973 v Ljubljani) ter temeljne smernice svojega prihodnjega dela. Na vprašanje, ali ima geslo, je odgovoril: „Pravega gesla, kakor si ga izbirajo škofje, nimam, toda gotovo imam na temelju opazovanj našega življenja v tej skupnosti nekaj vodil: prvič – skrb za povezanost sobratov, drugič – skrb za to, da bi čim bolj zaživel karizmo, ki jo imajo, tretjič – skrb, da bi se člani družbe čim bolj usposabljali za delo z mladino. Trojni načrt, ki je v resnici en sam.“



# OB MARIJI PRENAVLJAMO NAŠE ŽIVLJENJE

Za sklep Marijinega leta je bilo slovesno v številnih cerkvah, ki so posvečene božji Materi. Srečanja so bila največkrat namenjena pregledu odmevov, ki jih je v cerkvene skupnosti prineslo posebno leto. V rakovniški cerkvi, ki je bila ponovno napolnjena do zadnjega kotička, so se župljanom pridružili mnogi romarji in ob nadškofu Perku izročili v božje roke delo, ki je bilo opravljeno v preteklem letu. Vroče je sicer res bilo in slovesnost ni bila tako kratka, lepo doživetje molitvene skupnosti in bližina Pomočnice kristjanov pa sta odtehtala tudi to.

V prvem delu srečanja so bila predstavljena štiri velika platna, ki jih je naslikal akad. slikar Tomaž Perko. Svoje mesto so našla na obeh straneh osrednjega cerkvenega prostora. V predstavitvi smo jih poimenovali „Z Jezusom skozi življenje“, saj kažejo osrednje dogodke Jezusovega odrešilnega dela, ki pomenijo življenjsko pot tudi vsakega kristjana. V osrednjih podobah stoji Jezus pred sodnikom in sprejme krivično obsodbo, stopa po poti trpljenja in darovanja za druge, doživi križanje in slednjič poveličanje v slavi pri Očetu. Vmes pa se prepletajo številne druge podobe, prepletene med seboj, kot je velikokrat prepletano naše življenje. Doživeto predstavitev podob so opravila izbrana besedila, orgelska spremljava akademika Primoža Ramovša in petje, ki sta ga vodila rakovniški župnijski zbor in zbrano občestvo. Nadškof Perko je podobe blagoslovil in izrekel prošnjo,

**Na praznik Marijinega vnebovzeta je Cerkev zaključila leto posebne povezanosti z božjo Materjo, ko je ob njej prenavljala združenje s Kristusom in svojemu življenju vračala bolj krščansko podobo. V svetišču Marije Pomočnice na Rakovniku, kjer se je zbrala salezijanska družina, je bilo zelo slovesno. Nadškof dr. Franc Perko je ob tej priložnosti blagoslovil štiri podobe, ki bodo odslej pomoč pri molitvi in lepšale svetišče.**



da bi nam bile v pomoč, ko bomo ob njih iskali povezanosti z Bogom in navdihov za naše življenje. Odobravajoč pozdrav, ki ga je slikarju izrazila cerkvena skupnost, je bil znamenje, da je podobe sprejela za svoje.

Nadškof je v nagovoru predstavil Marijino življenje in njeno stalno povezanost z Bogom. Kot mati in božja služabnica je bila tesno združena z Jezusom na vseh postajah njegovega življenja. Ko danes zaključujemo Marijino leto, ki ga je razglasil papež Janez Pavel II. v spomin

na dvatisočletnico Marijinega rojstva, se moramo vprašati, kaj nam je prineslo, je dejal beograjski nadškof. „Ali je poživilo našo povezanost s Kristusom, da moremo reči: Z Marijo in Kristusom grem sedaj tudi jaz skozi življenje? Marijino leto naj bi bilo najprej nam osebno spodbuda, trden temelj našega življenja. Kot kristjani vemo: naj bodo stiske in krize življenja še tako velike, dobro zmaga in bo zmagalo. In če smo na strani dobrega, ne morda na strani Pilata, ki obsoja Kristusa, in vedno moramo vedeti, da ta Pilat niso drugi ljudje, Pilat živi v nas in mi ga moramo v sebi premagati, da zaživimo s tistimi, ki so pomagali Kristusu, z Veroniko, z njegovo Materjo, bomo deležni zmage s Kristusom. Zato je Marija, ki nas vodi s Kristusom, ki nas vodi po Kristusu skozi življenje, najtrdnjša in najzanesljivejša opora našega zemeljskega potovanja, ne samo osebnega, tudi skupnega potovanja božjega ljudstva, Kristusove Cerkve. Trdno moramo biti zasidrani v njej, kajti to je skupnost odrešenja in molitve in ni druge poti k Očetu razen po Kristusu, ki živi v Cerkvi.“

V znamenje povezanosti z Marijo smo pred njen oltar postavili šopek in ji prižgali svečo. Tudi posvetilna molitev nas je povezala z njo in v nas utrdila dobro, ki se je v tem letu začelo, da bi v prihodnosti obrodilo obilen sad. Z besedo in pesmijo smo Mariji izrekli prošnjo, da bi nam bila znamenje upanja in tolažbe, ko potujemo v kraljestvo svobode.

lt

# OBLETNICA POSVETITVE CERKVE SV. TEREZIJE DETETA JEZUSA

Cerkev sv. Terezije Deteta Jezusa na Kodeljevem so gradili v letih 1936 do 1938. Na cvetno nedeljo leta 1936 je ljubljanski škof Gregorij Rožman blagoslovil temeljni kamen in 4. oktobra istega leta še trimetrski kip sv. Terezije Deteta Jezusa, delo kiparja Tineta Kosa. Darove in prispevke so salezijanci dobivali iz vse Slovenije in Jugoslavije, pa tudi iz inozemstva. Tudi tedanji sv. oče Pij XI. se je pridružil nabiralni akciji in dal svoj podpis za darovalce za novo cerkev. Leta 1938 je bilo svetišče pod streho.

Cerkev je bila blagoslovljena 9. oktobra 1938. Blagoslovil jo je tedanji ljubljanski škof dr. Gregorij Rožman. Tako praznujemo letos 50-letnico začetka liturgičnega življenja v novem svetišču. Po koncu vojne je bila cerkev zaprta, v letu 1946 pa je bilo mogoče ponovno začeti s cerkvenim življenjem.

Po vojni, zlasti pa še po ustanovitvi župnije na Kodeljevem,

**Že od vsega začetka je bila v mladinski dom, ki je nastal po prvi svetovni vojni v ljubljanskih Mostah, vključena tudi kapela.**

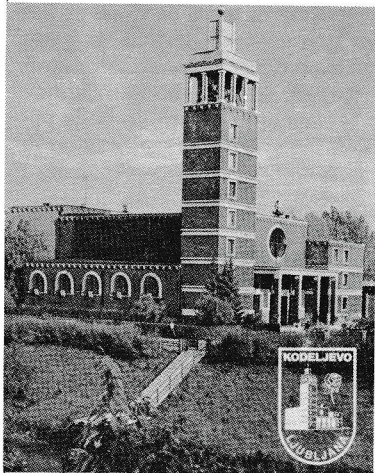
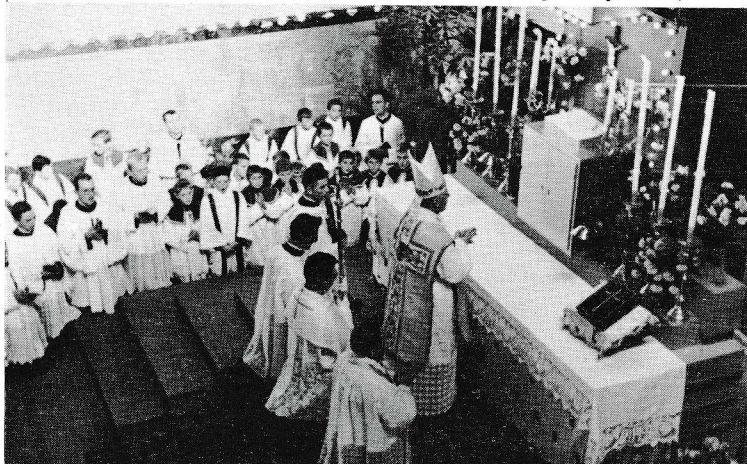
**Bila je skromna in le začasna.**

**Želja po večjem in dostojnem svetišču, kjer bi se lahko zbirali tudi odrasli, je v tridesetih letih začela postajati resničnost.**

to se je zgodilo 29. junija 1960, se je še bolj razmahnila vrsta bogoslužnih opravil. Vsak dan se večkrat darujejo svete maše. Za prvega župnika je škof Anton Vovk imenoval salezijanca Franca Levsteke.

Do sedaj smo v župniji obhajali dve novi maši, leta 1962 jo je slavil Pavle Šporn, enajst let kasneje pa Anton Bedenčič. Cerkev je bila posvečena 21. marca 1965. Svetišče in nove oltarje sta posvetila ljubljanski nadškof dr. Jožef Pogačnik in koprski škof dr. Janez Jenko.

*Prva sveta maša v novoblagoslovljenem svetišču*



Po ustanovitvi župnije so župljani pomagali pri notranji opremitvi cerkve (tlak, nove klopi, misijonski križ, barvno okno s podobo sv. Janeza Boska, barvno okno Antona M. Slomška in Friderika Barage, lestenci, križev pot, nove orgle, ogrevanje), kot tudi pri gradnji 30 metrov visokega zvonika, pročelja cerkve in župnišča z veroučnimi učilnicami.

Pred vojno nas je o svetišču in življenju ob njem obveščal list 'Mala cvetka', danes člani župnijskega občestva povezujejo 'Vrtnice', ki izhajajo občasno.

Cerkev sv. Terezije Deteta Jezusa na Kodeljevem v Ljubljani je pri nas osrednje svetišče, posvečeno tej zavetnici misijonov.

Prosimo Boga, Marijo Pomlačnico, sv. Janeza Boska in našo župnijsko zavetnico, da bi blagoslov spremljal življenje župnije ter nas utrjeval v dobrem tudi v prihodnje.

R.S.

# ROMARSKA POT SALEZIJSKE DRUŽINE

Res, da prvi dan nisem po-  
tegnil ven ne enega ne drugega.  
Za prvo namreč ni bilo primer-  
no, ker je bil ravno tisti dan pe-  
tek, slednje pa je bilo bolje pu-  
stiti pri miru, da bi ne vleklo  
oči k prvemu. Drugi dan sem  
pisalo posodil sopotniku, tako  
da tudi papir ni ničemur služil.  
Tretji dan pa se je zgodilo . . .  
Tako je! Se je pa zgodilo ravno  
nasprotno. Imel sem pisalo, ni-  
sem pa imel papirja. Ne, da ga  
nisem imel, ampak bil je že ves  
popisan z različnimi načrti, na-  
vodili pa računi in tako dalje.  
Zadnji dan pa sem popotno  
torbo z vsem, kar je še bilo v  
njej, pustil v prtljžniku avto-  
busa. Čemu vendar pravim toli-  
ko o tej popotni torbi? Pa o pa-  
pirju in pisalu? Seveda, hotel  
sem si zapisati kakšno stvar,  
ker sem vedel, da bo zanimivo  
tudi za tiste, ki niso bili zraven.  
Brez kasetofonov, pa tudi brez  
fotoaparatorov in flešev, ki jih  
navadno nosijo namesto sendvi-  
čev v svojih torbah tisti ta pravi  
snovalci zanimivosti. Tam, kjer  
je lepo in prijetno, posname na  
svoj trak srce in izostrene oči  
naredijo s flešem razuma čudo-  
vite fotografije.

In tako se je začela avantura.  
Dolga in pestra. Štirje integra-  
lovci in en Kompasov avtobus  
so se odpravili na pot od Ljub-  
ljane do Turina. Polni veselja in  
pesmi, pa tudi izraze pravih ro-  
marjev so imeli njihovi potniki.  
— Gremo k don Bosku, ker je  
letos stoletnica njegove smrti,  
razlaga vodič.

— In k Mariji Pomočnici, ker  
je to leto tudi njej posvečeno,  
dopolni potnik iz sredine.

— K enemu in drugemu, da se

V moji popotni torbi,  
iz katere sem od časa do časa  
potegnil kaj dobro obloženega,  
da bi si potešil  
negodovanje notranjosti,  
sem imel tudi papir in pisalo.  
Kakšen je opazil samo prvo.

jima priporočimo v varstvo na  
naši veliki romarski poti k Bo-  
gu, sklene vodič.

Turin, veliko industrijsko  
mesto tam na severu Italije, či-  
sto pod Alpami, je letos dobilo  
poseben pomen. Ljudje z vseh  
koncev sveta prihajajo kot ro-  
marji v kraje, kjer so se uresni-  
čile preroške sanje devetletnega  
Janeza Boska in se je začelo živ-  
ljenje salezijanske družbe. Med  
prvimi romarji so bili salezijan-  
ski kardinali in škofje za don  
Boskov praznik. Okrog 60 jih  
je bilo. Med romarji bo prve  
dni septembra tudi papež. Ve-  
lik trg pred baziliko Marije Po-

močnice v Valdoccu je skoraj  
vedno napolnjen z avtobusi. Po  
registracijskih oznakah hitro  
ugotoviš, da jih je največ iz Ita-  
lije, potem Francije, Nemčije,  
Belgije, Avstrije. In če stopiš v  
cerkev, slišiš razlagalce govoriti  
po angleško, francosko, italijan-  
sko, špansko, nemško, kitajsko.  
Druga julija pa je bilo v bazi-  
liki in okrog slišati besede in  
pesmi tudi po slovensko. Okrog  
250 nas je bilo.

— Velika skupina, se je začudil  
organizator ob načrtovanju ro-  
manja.

— Seveda, kot je veliko navdu-  
šenje za don Boska, sem mu dal  
v odgovor.

Don Boskovi sinovi, hčere  
Marije Pomočnice, njihovi so-  
trudniki ter prijatelji z vseh  
koncev Slovenije, pa tudi Jugo-  
slavije so bili romarji. Kot pri  
toliko drugih je bil tudi namen  
našega romanja spoznavati izvi-  
re salezijanstva. Kajti poznati

Somaševanje v cerkvi na Colle Don Bosco



preteklost in zgodovino pomeni veliko bogastvo. Gre za obujanje preteklosti v svetopisemskem pomenu, kjer le—ta postane sedanjost in kjer sedanjost postane obljuba in upanje za prihodnost.

Pot naše avanture se vije naprej skozi lepoto slovenske pokrajine.

— Lepota že, lepota! Zgodnja ura pa tudi.

Kakšen je še v polsnu, kakšen v prijaznem prikimavanju ali kako drugače nabira moči za dan. Pa vendar je že lepo in prijetno. Pa tudi resno! Meja je že za nami. Italija! Začenja se prva učna ura italijanskega jezika. Ja, saj kakšno besedo bo pa že treba vedeti!

— No, dober dan se reče po italijansko *buon giorno*, prosim per favore, hvala grazie. Ponojimo! Dobro si zapomnite, zadnji dan bo izpit. Kdor ga ne bo naredil, bo moral ponavljati, je zahteven vodič.

Pa tudi nekaj zgodovine je, ko spoznavamo don Boska in kraje, povezane z njegovim delovanjem. In zemljepisa, ko ugotavljamo na zemljevidu, kje leži kakšen kraj, da bi ne delali predolgih neobveznih obvozov. Matematika ima seveda svoje posebno mesto, saj je pri „prevajanju“ dinarjev v lire in naspotno treba biti zelo previden in preračunljiv. Kar cela šola, a ne? Gospod Stane Okorn, vodič drugega avtobusa in profesor na Srednji verski šoli v Želmljem, je kos vsem predmetom, zato nima težav. Val navdušenja kar seva na njegove „učence“. Pa tudi drugod vodiči nič ne zaostajajo.

Padova. Prva točka. Evharestično srečanje da pečat dnevu in celotnemu romanju: kot učenca na poti v Emavs, želimo tudi mi imeti za sopotnika, razlagalca Pisem ter delivca Hrane in Pijače Kristusa! Spodbudna in navdušujoča beseda gospoda Janeza Jenka med mašno darit-

vijo spominja na velikega govornika in svetnika Antona, ki je pred toliko stoletji hodil po tej zemlji in prav v tem kraju dokončeval svoje zemeljsko romanje. Poromamo v cerkev, ki je njemu posvečena, ter se mu priporočimo.

— Do treh, potem pa naprej, odloči vodič Brane.

— Kakšna minuta se že odpusti, kar je več, je pa že zamuda, dopolni zraven stoječi.

je Pomočnice. To je program drugega dne. Po štirinajstih dneh deževja je v Turinu spet sončno. Sonce, ki je bilo med potjo s svojimi žarkovi v naše dobro tako varčno, je tu dalo vedeti, da so prišli ljudje izpod Triglava.

Mestni vrvež daje vtis navadnega delavnika, bazilika Marije Pomočnice pa te s svojo močjo in veličino kar prevzame. Maria auxilium christianorum, beremo napis na cerkvi.



*Pred don Boskovo rojstno hišo*

Spet smo na avtocesti. Vseh pet. Eden za drugim. Pesem, molitev, kramljanje pa tudi dremanje krajšajo dolgo pot. Torino 76 km, berem na obcestnem smerokazu. Ampak, mi še ne gremo tja. Naša pot vodi v smer proti mestu Biella in od tam po vzpenjajočih se ovinkih čisto pod vzhodno goro do romarskega svetišča v Oropi. Popotniki so že kar precej lačni in utrujeni. Za vse bo tu poskrbljeno. Pa tudi za lep razgled in čist zrak. Naročila o hitrem spanju in ne preveč težkih sanjah dajo vedeti, da nas čaka naporen dan. In res je tako! Že ob šestih smo na nogah, razen „ta mladih“, ki bi tudi zajtrk žrtvovali za tiste dragocene jutranje trenutke. Turin, Valdocco, bazilika Mari-

je potrebnih veliko besed. Sedaj smo tu. Pred nami je cerkev in podoba Marije Pomočnice. To je središčna točka naše poti. K Mariji! In po Mariji k Jezusu! Zadonijo orgle, iz grl pa privre slovenska pesem Materi. Mogočna in slovesna, kot je mogočna in slovesna zgradba svetišča. Prvič v zgodovini na tem kraju tako slovesna sveta maša v slovenščini. Predseduje inšpektor Anton Košir. Mimoidoči z veseljem prisluhnejo pesmi in občudujejo narodne noše. V valdoškem dvorišču je dovolj prostora. Zaradi nemotenege poteka ogleda in večje pozornosti smo po skupinah. Kdor pozna don Boska iz knjig, se sedaj lahko prepriča na lastne oči. Pinaridjeva kapela in tista, ki je



Še posnetek pred glavnim vhodom v cerkev na Colle Don Bosco

posvečena sv. Frančišku Saleškemu, pa don Boskove sobe, dvorišče in cerkev sama, kjer so poleg znamenite Marijine podobe na platnu nad oltarjem v stranskih oltarjih trupli sv. Janeza Boska in sv. Marije D. Mazzarelo ter posmrtni ostanki sv. Dominika Savia. Vse je zanimivo in polno bogatega sporočila. Pred don Boskovim oltarjem je gneča. Kot vedno! Romarji se mu približajo v zbranosti in tišini. Njegov nasmeh in milina na obrazu se po sto letih še nista izrabila. Prihajajoče pozdravljata in nagovarjata. Preden zapustiš svetišče, poklekneš in moliš. Še enkrat, da se zahvališ in prosiš. Med mogočnimi zidovi se zaveš, da nisi sam. Zazdi se ti, da si v dvorani zadnje večerje, kjer je tudi Ona, ki skupaj z romarji moli in pričakuje binkošti ter rojstvo Cerkve 20. stoletja.

Popoldan posvetimo ogledu mesta. Peš se odpravimo. Saj ne bo daleč. Le tu pa tam bo treba prekoračiti cesto, potem pa vedno po pločniku – in že smo tam, v stolnici, kjer vsakogar zanima znameniti turinski prt. Ogledamo si tudi cerkev sv. Frančiška Asiškega, kjer je don Bosko daroval svojo prvo sveto ma-

šo in kjer se je v zakristiji te cerkve 8. decembra 1841 srečal s fantom Jernejem Garelijem. Za trenutek stopimo še v glavno turinsko svetišče, ki je posvečeno Mariji Tolažnici. Ker je časa bolj malo, lir pa „veliko“, je treba kar sproti opazovati, računati, se odločati in tudi kupovati. Večer preživimo onstran reke Pad, na Supergi. Hrib, ki

Slovenski par v Valdoccu



se dviguje nad mestom, omogoča prekrasen razgled nanj. V davni postavljen cerkev je kot mogočen tempelj, zgrajen iz vere za upanje prihodnjim rodovom. V njenem podnožju pa so grobovi vladarjev.

Colle don Bosco ali Don Boskov grič je točka tretjega dne. Le dobrih 35 km ven iz Turina je. To je rojstni kraj Janeza Boska. Tu stoji danes mogočno svetišče z zgornjo in spodnjo cerkvijo, dva muzeja, obnovljena domača hiša, cerkev Marije Pomočnice in še kaj. Vodič pripoveduje romarjem, kod je mali Janezek pasel krave, delal na polju, hodil po vrvi, napeti med drevesoma. Vidimo sobo, kjer je imel tiste znamenite sanje pri devetih letih, in majhno izbo, kjer se je zbirala številna družina. Popoldne obiščemo še Monдонio, kjer 14-letni Dominik Savio izgovori zadnje besede: „Nasvidenje . . . Kako nekaj lepega vidim.“ Skupina mladih se potem še za kratek čas zaustavi v oratoriju župnije Castelnouvo don Bosco, drugi pa so medtem že na poti proti Oropi.

In bila je noč in bilo je jutro, četrti dan. Nebo se je že prej zagnilo z oblaki, tako da bi nam ob vrnitvi ne bilo prevročje. Poti ravno toliko kot tja grede. Ob petju, pogovoru, molitvi in raznih postankih pa smo krajšali njeno dolžino. Šoferji pa so bili tudi toliko spretni in hitri, da smo kaj kmalu zagledali lepo Slovenijo.

Ugotovili smo, da si nismo le ogledovali zgodovinske znamenitosti iz salezijanskega sveta, ampak, da so nam dnevi romanja pomagali doživeti nekaj pristno don Boskovega: družinski duh. Ob medsebojnem spoznavanju in domačnosti se je bilo na koncu kar težko posloviti.

Zares, lepo je bilo! Če ne verjamete, pa vprašajte tiste, ki so bili zraven!

Peter Ivančič

# SAD PRVIH LET ŽIVLJENJA

Ko otroci pričnejo odrasčati in tudi v resnici postajajo samostojni, se začnejo kazati sadovi naše vzgoje, vložene v otroke, previdno ali neprevidno gojene in zalivane v najnežnejši mladosti. Psihologi so si precej edini, da se da največ narediti s primerno vzgojo v prvih otroških letih. To ostane v otroku najgloblje zasidrano in iz tega osnovnega zaklada otrok črpa tudi pozneje, v odrasli življenjski dobi. Burna razvojna leta nam dajejo včasih občutek, da je bilo vse naše vloženo delo in trud zaman. Pubertetniška leta so leta, ko odrasčajoči otrok svojo osebnost že sam oblikuje. Če so bili temelji dobri in trdni, starši ne bi smeli obupati. Pomembne so glavne poteze in osnovne vrednote. Vse drugo naj nas ne moti. Seveda je to za starše težko sprejemljivo. Vendar, vsak človek je enkratna osebnost, neponovljiva. In če smo si mi svojega otroka zamislili drugače, kot pa v resnici je, s tem še ni rečeno, da je slab. Le drugačen je. Je pa še vedno lahko dober, pošten, pokončen, pa čeprav s pogledi, ki so morda drugačni, kot so naši. Razkorak med dveh generacijama je bil vedno. Tako očiten, kot je med sedanjima, morda res ne. Morda pa se samo nam tako zdi, ker smo pri tem neposredno udeleženi. Morda pa je sokravec pri tem izredno hiter ritem življenja, v katerem prihajajo vse razlike bolj do izraza.

Matjaž je čisto navaden pubertetnik. Mirnima, tihima in zdržanima staršema pa le predstavlja veliko težavo in nerešljiv problem. Ker je veliko bolj ži-

**Prva leta življenja so za prihodnost odločilnega pomena. Predstavljajo temelj človeške in krščanske rasti. Vzgojno delo ima zato za človeško družbo in Cerkev veliko vrednost. Sv. Janez Bosko je zatrdil: „Hočete storiti kaj dobrega, svetega, najsvetejšega, božjega? Vzgjajate mladino.“**

vahen, odprt do drugih, družaben, ambiciozen in zahteven, je prav on vzrok nenehnih prerekanj in družinskih sporov. S svojimi stotimi, neuresničljivimi načrti, željami, ki so nemoogoče za njune zmožnosti, ideje, za katere se danes z vsemi silami zavzema in ob njih vztraja do onemoglosti, tako da jih še starša poskušata uresničiti, pa se čez nekaj časa izkaže, da sploh ni tako resno mislil, vse to podira do pred kratkim urejen mir v družini. Starša se zavedata, da ima vso pravico izoblikovati si svojo osebnost. Toda to gre preko njenih zmogljivosti. Končno so v družini še drugi otroci, manj uporniški, bolj prilagodljivi, ki imajo tudi vso pravico živeti v miru. Uporni

Matjaž se mora sprijazniti s tem, da ni on edini, nekaj posebnega, da niso dolžni vsi okoli njega svoje življenje uravnnavati po njegovem načinu. Tudi on mora prispevati svoj delež k skupnemu primernemu ozračju, ki naj vlada v družini. Saj so v družini pripravljene preslišati marsikatero njegovo neumestno opazko, pomagajo mu na različne načine, ker so prepričani, da vsega, kar je zanje neprijetno ali pa celo boleče, ne dela hote in s slabim namenom. Ne dvomijo o njegovi dobroti, poštenosti in drugih vrlinah, le radi bi, da bi jim to tudi večkrat pokazal in izrazil. In to na način, ki ga oni želijo, in ne na način, kakršen le njemu prija. Matjaževi starši želijo, da bi njihov sin prišel do svojega poklica, da bi se postavil na svoje noge in se ne čutil utešnjene z njihove strani. Starša ne želita Matjaža obremenjevati s pretirano navezanostjo nase in na lastno družino in mu večkrat jasno povesta, da so njune vsakdanje težave in ovire njuni problemi, za katere naj Matjaž ne skrbi. Zaupata mu, da bo svoje življenje pametno krmaril, svoje darove dobro izkoristil in si kdaj v prihodnosti uredil življenje, ki mu bo teklo po njemu in njegovemu značaju primer-nih tirmicah. Seveda sta mu in mu bosta vedno pripravljena priskočiti na pomoč, če bo potrebno in če bosta zmogla. Že danes pa njega kot vse druge otroke vključujeta v vsakodnevno molitev in v najtežjih trenutkih, ko ne vsta naprej, prosita pomoči Marijo, da bi bila ona s svojo modrostjo prava vodnica vsem v družini.

A.K.

## OBISK Z MADAGASKARJA

Sestre smo sedaj na Madagaskarju tretje leto, nam je povedala s. Marjeta. Po začetnem ogrevanju in učenju jezika smo prevzele nekatera dela. Jezik še vedno ne gre najboljše, ker je zelo težak in bo vsaj še nekaj let potrebno uporabljati slovar.

Le za nekaj dni se je med nami ustavila s. Marjeta Zanjkovič, ki je misijonarka na Madagaskarju. V začetku julija je obiskala nekatere skupnosti sester hčera Marije Pomočnice, nato pa je odšla v Italijo na tečaj usposabljanja za delo, ki ji je zaupano med Malgaši.

Nekaj posebnega so nedelje. Takrat se vključimo v življenje župnije in sodelujemo v njej. Z mladimi smo pri maši, nato pa v mladinskem domu poskrbimo za razvedrilo. Skupaj s salezijanci sedaj načrtujemo novo mladinsko središče. Zemljišče je že kupljeno, treba bo postaviti le še potrebne prostore. Ravno tako nameravamo razširiti šolske prostore; prav v letošnjih počitnicah je bil storjen velik korak naprej. Dograjeni so bili novi prostori in s tem se bodo v novem šolskem letu povečale možnosti. V šoli smo imeli okoli 350 otrok, dečkov in deklic. Skušamo jim dati kar največ znanja in tudi pomagati pri kupovanju učnih pripomočkov. Ena prvih stvari, ki smo jih uvedli, so bili zvezki, kajti do takrat so imeli samo tablice in kredo.




Naše delo v glavnem poteka na dveh področjih: v ambulanti in v šoli, kjer pripravljamo različne tečaje. Sama delam v ambulanti. Čeprav se njena vrata odprejo ob sedmi uri zjutraj, je to že pozno, saj ljudje prihajajo že ob tretji uri, da bi prišli na vrsto in bi jim lahko pomagali. Preko sto se jih zvrsti vsak dan. Kljub veliki dobri volji vsem ne moremo pomagati. Zmanjkuje nam časa, a tudi zdravil in drugega sanitetnega materiala. V veliko pomoč nam je sedaj domačinka, ki želi postati sestra in z veliko požrtvovalnostjo dela z bolniki. Zdravila in drugo potrebno pomoč dobivamo iz

Italije in Nemčije, kjer so organizacije za pomoč deželam tretjega sveta. Pomoč pa nam prihaja tudi od naših sester katehinstinj, ki z veroukarji zbirajo za mlade Malgaše.

Državne bolnišnice in ambulante ne morejo zadovoljiti vseh potreb, ker so ravno tako revne, ljudje pa imajo tudi veliko zaupanje v naše delo.

Popoldansko delo je posvečeno dekletom in materam, ki k nam prihajajo na tečaje šivanja in krojenja. Sestri Marica in Antonija posredujeta svoje znanje nekaj več kot petdesetim „šolarčkam“.



Iščemo mlajšo upokojenko ali upokojenca, ki bi bila pripravljena pomagati na vrtu in pri gospodarstvu na Rakovniku. Zagotovljena je prehrana, stanovanje in plačilo po dogovoru. Veseli bomo, če se boste oglasili in se bomo dogovorili o možnostih sodelovanja.

salezijanci  
na Rakovniku



# MED RUANDO IN ZAIROM

**Gusti:** Leta, ki sva jih preživela v Burundiju, so bila namenjena več področjem življenja skupnosti, sredi katerih sva bila. V prvi vrsti je bilo treba delati na verskem področju, utrjevati vero. Ker je bilo ljudi zelo veliko, sva morala delo razdeliti po skupinah in se bolj posvetiti voditeljem teh skupin. Zlasti pred prazniki je bilo veliko dela, ker je bil to čas dolgih duhovnih obnov. Pripravljali smo posamezne vasi, in sicer najprej odrasle ter nato mlade. Z nami so preživeli ves dan, od jutranjih molitev do slovesa zvečer. Ker je bila večina še nepismena, smo uporabljali moderno slikovno in zvočno gradivo, ki jim je pomagalo pri razumevanju sporočila. Delo po skupinah, pogovor in izmenjava izkušenj na podlagi skupnih točk, katehet ali eden od mož je zapisoval skupne misli, so jim dali možnost, da so zavzeli oseben odnos do obravnavane tematike. Zelo so bili odprti. Povedali so si vse in se sploh sproščeno pogovarjali. To je že del njihove narave. Pri skupnem srečanju so nato skupine predstavile svoje misli in zanimivo je bilo gledati, kako pozorno so pazili, kaj je katera povedala. Duhovniki smo tu imeli možnost, da še kaj dopolnimo, osvetlimo. In nato je sledila spoved. Velika večina je prejela tudi ta zakrament, in medtem ko so se eni spovedovali, so drugi molili, se učili pesmi za bogoslužje in ob koncu dneva z velikim navdušenjem sodelovali pri maši. To se je dogajalo vsaj dvakrat letno.

Izreden pomen so za življenjske skupnosti imele tudi razne

Na obmejnem področju med obema državama se bo v prihodnosti odvijalo delo treh naših misijonarjev:

**Jožeta MLINARIČA, Gustija HORVATA, Danila LISJAKA.**

**Po izgonu iz Burundija in enoletnem nabiranju moči bosta Jože in Gusti začela na novo v Ruandi, Danilo pa se bo po poletnih mesecih, ko je prišel domov, da se poslovi od umirajočega očeta, vrnil v Zaire.**

**Pred odhodom smo se v kratkem pogovoru ustavili pri že opravljenem delu.**

katoliške organizacije. Bolj kot z njimi samimi smo bili duhovniki zaposleni z njihovimi voditelji. Med največjimi so bile katoliška akcija, žosisti, Marijina legija, skavti, nova generacija, združenje večjih ministrantov „ksaveriji“, na eni od podružnic pa so se začeli sami od sebe organizirati mladi zakonci. Imeli so redna tedenska srečanja, posebne duhovne obnove, na katere so povabili tudi nas. Redni verouk, kot ga poznamo na Slovenskem, ni prišel v poštev. To delo so opravljali katehisti, oznanjevanje pa se je odvijalo tudi s pomočjo zavzetih skupin. Čas počitnic je bil namenjen poglobljeni pripravi voditeljev teh skupin in katehetov, ki je lahko trajala več tednov.

**Jože:** Naše delo je segalo tudi na druga področja. To je bila skrb za gmotni in kulturni napredek kritjanov in drugih članov krajevnih skupnosti. Po svojih sposobnostih in s posredova-

nji smo pomagali pri pridelovanju kave, ki je glavni pridelek za prodajo. Gospodarstvo je seveda nadzirala država in s strogiimi ukrepi, včasih tudi samovoljnimi, pospeševala dobro obdelavo zemlje. Naprosili so me, da sem pomagal pri organiziranju zadruga, ki je prevzela skrb za odkup kave in prodajo, ter sem tako preprečil različne zlorabe, do katerih je prihajalo marsikdaj tudi zaradi nevednosti ljudi. Trgovci so jih spretno izkoriščali in s tem večali revščino, saj je kava in njeno pridelovanje glaven vir preživljanja. Celoletno čakajo, da bo letina pomagala pri odplačevanju dolgov in nakupu nujnih življenjskih potrebščin.

Prvi začetki so kazali dobro, leta 1972 pa je prišlo do množičnih pokolov in za nekaj časa je bilo treba to obliko pomoči opustiti. Po nekaj letih pa smo ponovno začeli, s pomočjo nekaj desetih navdušenih ljudi, in na koncu že prav uspešno organizirali pridelovanje in prodajo. Seveda na veliko jezo trgovcev in nasprotnikov duhovnikov. Začasne prostore smo dobili v župnišču, s pomočjo mednarodne Caritas pa smo zgradili posebno poslopje, pravo zadrugo. Pozneje se je zadruga osamosvojila.

V okviru cerkve smo organizirali tudi šolanje za otroke, ki niso imeli možnosti, da bi šli v državne šole. Le-te so imele premajhne zmogljivosti, videti pa je bilo mogoče tudi razlike pri sprejemanju otrok. Naša šola je delovala dva dni v tednu. Poučevali smo pisanje, računanje, osnove poljedelstva, verouk in druge predmete. Za obde-

lovanje so imeli na razpolago zemljo, in kar so zaslužili, je šlo v šolsko blagajno. V šolo smo sprejemali vse, ne samo kristjane, zato je bilo število veliko. Poučevali so tudi katehisti. Največje število smo dosegli, ko je bilo v šoli šest tisoč otrok in odraslih, v državni pa petsto. Z državne strani nismo prejeli nobene podpore, le ko so se začela preganjanja, so se začeli zanimati in delati spiske predmetov in ljudi.

O sedanjem stanju v Burundiju sta misijonarja povedala: Nekatera znamenja kažejo, da bi se nekdanjim misijonarjem ponovno odprla vrata dežele in možnost, da se vrnejo. V prvi stopnji se škofje trudijo, da bi dobili nazaj semenišča, kasneje pa bo gotovo mogoče narediti še kaj več.

**Danilo:** V delu Zaira, kjer delujem jaz, smo salezijanci zaposleni predvsem s šolami. V Gomi vodimo šolo tehnične in strojne smeri z okoli 450 dijaki. To je srednja šola, ki usposablja boljši kader, medtem ko se čuti velika potreba, da bi kaj storili na področju osnovnega strokovnega izobraževanja, saj ta kulturni krog potrebuje predvsem to stopnjo usposobljenosti. Veliko načrtujemo, da bi zapolnili to praznino, a sama ureditev in zakonodaja ne pospešujeta tega dela. Ovire so prevelike. Tako se revščina veča, z njo pa tudi socialne razlike. Mladi in sposobni ljudje nimajo možnosti napredovanja, ker ne prihajajo iz privilegiranih plasti prebivalstva. Nekoliko večji standard je na področju, kjer živim jaz, ker je to v neposredni bližini Ruande, kjer so boljše življenjske razmere in možnost zaslužka. Najboljši učiteljski kader zato odhaja tja, pri nas pa se moramo zadovoljiti s tistimi, ki nimajo vseh strokovnih potrdil. Veliko pomoč nam nudijo naši bivši gojenci.

Šolanje pri nas traja šest let, od tega sta dva letnika pripravljalna, zadnji štirje pa so srednja šola. Učilnice in laboratoriji so zelo dobro opremljeni; pri posodabljanju nam je veliko pomagala belgijska vlada. Primanjkuje nam strokovnega kadra. Dobri so povsod iskani in zato jih vabijo na vse strani. Za delo nam primanjkuje tudi dobrih sodelavcev in sobratov. Poleg šole izredno uspešno deluje mladinski dom, v katerega je vpisanih preko tri tisoč otrok. Ob prostih dneh se zbirajo pri nas, imajo možnost razvedrila in pri-

dobivanja znanja. Za enega zadnjih praznikov je v športnih prireditvah sodelovalo 135 nogometnih ekip. Poleg tega prihajajo tudi številne deklice. V javni kapeli imamo redno bogoslužje. Ob veliki požrtvovalnosti salezijancev in sester so se tudi mladi začeli navduševati za naš način življenja in tako začenjajo prihajati prvi domači poklici.

Preteklo leto je bilo za Jožeta in Gustija leto posodabljanja in nabiranja moči za nove napore. Na salezijanski univerzi v Rimu sta sedla v šolske klopi,

## JOŽE KRAMAR KLJUB TEŽAVAM VZTRAJA

Naše delo v misijonu počasi napreduje. Poleg župnijske cerkve mi je uspelo dograditi že dve cerkvi v večjih naseljih toliko, da je sveta maša pod varno streho. Pred odhodom na počitnice bi ju rad dokončal in poleg teh spravil pod streho še drugi dve in poslopja za šolo; vsako bo za 200 učencev. Bog nam daj zdravje!

Mnogi mladi mi pišejo, da mi zavidajo moje delo med primitivci. Saj je iz branja nekje v Ljubljani videti res poetično. Od blizu pa je marsikaj malo drugače. Vendar sem Bogu hvaležen, da mi je v 50 letih tropskega sonca toliko utrdil kožo, da je treba kaj izrednega, da bi me spravilo iz ravnotežja. Vsak dan se Bogu zahvalim za salezijanski in misijonski poklic in da me je poslal v to daljno deželo in mi dal milost širiti iz besedo in delom Kristusovo blagovest med primitivci v Papui, in to tudi tedaj, ko moram po Jezusovih besedah zapustiti kako vas, ker nas starešina zavrže.

Vendar zaradi dobrih ljudi v vasi ne morem ostreti njihovega prahu.

Primer. V vasi Here Here smo imeli vsako nedeljo sveto mašo na prostem pod kokosovimi palmami, kjer zlasti po dežju ali ob vetrovnem vremenu pade kak oreh. Ob lepem vremenu pa je pripeka res huda. Starešine se niso mogli odločiti, kje bodo imeli cerkev, sredi vasi ali med šolskimi poslopji. Ko pa smo za binkoštno nedeljo imeli v vasi Ova ce prvo sveto mašo pod streho nove kapele, so se starešine v Here Here čutili užaljene. Ko smo prišli v vas, je bila tam zbrana cela drhal razjarjenih mož in fantov z noži v rokah. Začeli so kričati: „Tu ne bo več maše! Tudi mi smo ljudje. Ne bomo se več valjali v vročem pesku!“ Mirno sem se jim približal in jih vprašal, kaj da je narobe. Toda kričanje je samo naraščalo. Poklical sem Pija, starešino, in ga vprašal, ali so se pobotali, kje hočejo zgraditi cerkev. Spet so

## Misijonarji pišejo



Misijonarji: J. Mlinarič, B. Tohill, G. Horvat, A. Majcen in D. Lisjak

eni vpili, da v vasi, drugi pa, da v šoli. Po dolgem prerekanju so se odločili, da bo v šoli. Pokazali so mi prostor, ki je bil zelo primeren. S starešino sva se še domenila, da podpišejo dokument in prepustijo zemljišče misijonu. Vsi razen enega so bili zadovoljni. Segli smo si v roke in na moj smeh so se tudi oni namuznili. Stisnili smo si še enkrat roke in odšli k sveti maši. Seveda so ves čas prerekanja vihteli nože, kot da bi bil kak ples. Župnik ves čas ni odprl ust in se je ves tresel. Šele proti večeru, ko sva bila že doma, se je malo umiril.

Pred dvema tednoma smo prišli v vas Love Ito Ito za sveto mašo. Ob stezi pred vasjo sem srečal starešino in ga pozdravil. Ni mi odgovoril. Ko sem šel naprej, je ustavil župnika in mu trdo dejal: „V tej vasi ne boste več maševali.“ Zaplenil nam je tudi oltarno mizo, zato, ker ga dva dni prej nismo vzeli na star poltovornjak, ker je bil že preveč natlačen. Za slovo sem mu samo rekel, da izganja Boga iz svoje vasi, ker ljudje hočejo imeti sveto mašo. Ni mi odgovoril. Podobnih doživetij pri nas ne manjka.

Spomnite se teh ljudi in nas, da bi jim znali posredovati pravega Kristusa.

Pozdravlja Jože Kramar

poslušala predavanja. Prav na koncu, ko sta že bila na poti domov, pa ju je dohitelo pismo, da v novem šolskem letu začneta delo v Ruandi.

Danilo je med počitnicami obiskal številne cerkvene skupnosti, spregovoril o svojem delu in poživljaj navdušenje za misijone. Vtis imam, prizna Dani-

lo, da je lahko zanimanje za misijone za dušnega pastirja velika pomoč pri pozivljanju verskega življenja v župniji. Misijonski delavci so najboljša opora duhovnikom pri njihovem delu in lahko vedno računa tudi nanje. V zadnjih letih je opaziti večje zanimanje, zlasti med različnimi veroučnimi skupinami, za povezanost z misijoni. „Misijonska obzorja“ so lepa predstavitev našega dela in dostojen misijonski list. Tudi darovi, ki jih prejemo iz domovine, zamejstva in izseljenstva, nam veliko pomenijo in so marsikdaj edina materialna pomoč. Misijonske nabirke so namenjene šolanju domačih duhovnikov in jih prejema osrednji misijonski uradi v Vatikanu. Osebnost stik med misijonarjem in znanci ter skupnostmi v domovini pa še vedno predstavlja najboljšo obliko povezanosti.

V novem šolskem letu bo Danilo nadaljeval svoje delo v Zairu v mestu Goma.

*Med počitnicami nas je obiskala tudi s. Terezija Medvešek, ki v Indiji deluje kot misijonarka že od leta 1931. Ves ta čas navdušeno deluje med mladimi Indijci. Indija je postala njena dežela, zato rada spregovori o njej. Sedaj pomaga sestram, ki vodijo šolo v bližini Kalkute. Veliko veselje ji pomenijo številna indijska dekleta, ki se pripravljajo, da vstopijo v vrste hčera Marije Pomočnice.*



# Prosimo Gospoda žetve ...

Spoštovani molivci!

Smo ravno pred izidom četrte številke Salezijanskega vestnika in imam priliko, da se malo z Vami pogovorim. Najprej vsem skupaj prav lep pozdrav! Zahvaljujem se Vam za vsa Vaša pisma in za Vaše prispevke, ki jih prostovoljno pošiljate za Salezijanski vestnik in za naše semenišče. Vso Vašo dobroto naj Vam povrne Bog s svojimi bogatimi milostmi.

Na Vaša pisma Vam skušam takoj odgovoriti, včasih pa me ovirajo moje dolžnosti, ki jih imam na župniji, zato mi oprostite, če kdaj ne dobite takoj odgovora. Prav zelo me razveselijo pisma molivcev – bolnikov ali invalidov. Njim še posebna zahvala in se jim tudi sam priporočam v molitveni spomin!

V zadnjem času je kar veliko naših zvestih molivcev odšlo k Bogu po svoje plačilo. Med njimi tudi dva naša duhovnika in ena redovnica. Vse priporočam Bogu, posebno še zadnjega v mesecu, ko za vse rajne molivce darujem sveto mašo. Nje pa prosim, naj pri Bogu nadaljujejo svojo molitev za nove duhovniške poklice, da Cerkev na Slovenskem ne bi ostala brez duhovnih delavcev.

V tem mesecu je na Bledu v visoki starosti umrla zvesta molivka Albina Zupan, velika dobrotnica naših sester HMP. S pokojnim možem sta svojo hišo darovala sestram in s tem omogočila, da je sedaj tam vzgojna hiša za nove redovniške poklice naših sester in dom duhovnih vaj za mladino. Naj jima Bog na priprošnjo sv. Janeza Boska in sv. Marije Dominike Mazzarello vse bogato poplača.

Četudi je zadnje čase veliko naših molivcev odšlo k Bogu po plačilo, se naša molitvena družina ni zmanjšala, saj se je prijavi- lo vsaj dvakrat več novih. Skoro vsak dan prejemam nove prijave. To je razveseljivo in dokaz, da čutite s Cerkvijo na Sloven- skem, ki vsak dan bolj občuti potrebo po novih duhovniških in redovniških poklicih. Naš nadpastir g. nadškof dr. Šuštar je pred leti na molitvenem dnevu na Brezjah med pridigo dejal: „Prosim Vas, da še naprej veliko molite v ta namen, in bodimo prepričani, da nas bo Bog ob svojem času tudi prav gotovo uslišal...!“

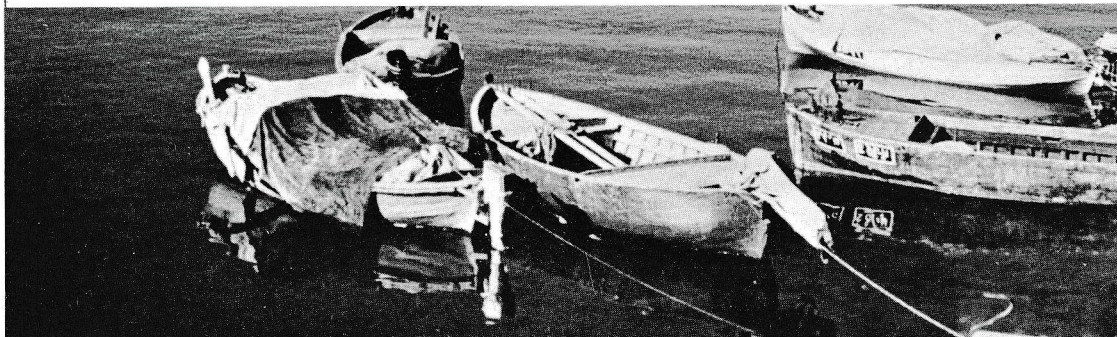
Vabim vse, ki imate dobro voljo, posebno še bolnike in os- tarele, da se pridružite naši veliki molitveni družini, da nas bo še več, ki bomo z molitvijo, trpljenjem in žrtvami prosili „Gospodarja žetve, da pošlje novih delavcev na svojo žetev...“

Vsem prav lep pozdrav!

Jože Pungerčar, Želimlje 46  
61292 Ig pri Ljubljani

## K BOGU SO ODŠLI PO SVOJE PLAČILO:

Marija Kuder, Maribor  
Rudi Domajko, Maribor  
Marija Švan, Škofije  
Marija Črnekar, Škofije  
Matilda Brglez, Slov. Konjice  
Anika Škafar, Bratonci  
Marija Siter, Loče pri  
Poljčanah  
Justina Zidar, Velike Lašče  
Elizabeta Ambrož, Žiče  
Janez Rován, Celovec  
(salezijanski duhovnik)  
Jože Pušnik, Veržej  
(salezijanski duhovnik)  
Magda Kompare, Mengeš (mati  
dveh duhovnikov)  
Pavla Pučel, Prevalje  
Josef Bajnec, Fairfield ZDA  
Jožefa Cvetličič, Šebrelje  
Magdalena Horvat, Bogojina  
Julijana Globočnik, Cerklje  
na Gorenjskem  
Terezija Graf, Bakovci  
Janez Malovašič, Royte  
Elizabeta in Andrej Šimnic,  
Gorje  
Jera Kocjančič, Gorje  
Franc Slivnik, Gorje  
Terezija Pretnar, Gorje  
Ana Frčej, Gorje  
Vera Jelenovec, Krog –  
Murska Sobota  
Joahima Logar, Horjul  
(redovnica)  
Fanika Slemnik, Prevalje  
Anton Miklavčič, Veliki Gaber  
Terezija Duh, Lendava  
Albina Zupan, Bled



## MESEČNI NAMENI

### SEPTEMBER:

Začelo se je novo šolsko leto in mnogi so začeli svojo pot v duhovniški poklic. Da bi jih začelne težave ne ustrašile in da bi premagali domotožje, molimo v tem mesecu zanje, da bi jih Marija sprejela v svoje materinsko varstvo.

### OKTOBER:

Mesec oktober je posvečen molitvi rožnega venca. Radi ga molimo in z njim prosimo nebeškega Očeta za nove misijonske poklice.

### NOVEMBER:

V tem mesecu se spominjajmo vseh rajnih molivcev! Obenem pa molimo za vse pokojne duhovnike, redovnike in redovnice!

## DUHOVNE VAJE

V jesenskem času bodo kar troje duhovne vaje za molivke in molivce na različnih mestih. Lepo Vas vabimo, da se jih udeležite!

1. Brezje od 16. do 18. septembra pri čč. sestrah Brezmadežne.
2. Nazarje od 30. septembra do 2. oktobra v frančiškanskem samostanu.
3. Stična od 27. do 29. novembra v stiškem samostanu.

Duhovne vaje se začnejo prvi dan ob 18.00 in se končajo zadnji dan s kosilom. Prijavite se vsaj teden pred začetkom na naslov:

Jože Pungerčar

Želumlje 46

61292 Ig pri Ljubljani

# IZBIRA POKLICA

Vsak človek se ali pripravlja na poklic, opravlja določen poklic ali je po izvršenem poklicu v pokoju. Poklic je življenjsko delo in opravilo, ki človeku omogoča, da si služi vsakdanji kruh, koristi družbi in izpopolnjuje samega sebe. Poklic je stan, v katerem človek dosega svojo življenjsko uresničitev in ki ga osrečuje.

## SVETOPISEMSKI IZVOR

Beseda poklic je svetopisemskega izvora. Gre za dejstvo, da Bog kliče človeka v svojo službo. Pri božjem ljudstvu stare zaveze je bilo to nekaj samo po sebi razumljivega. Božje ljudstvo je imelo zavest pripadnosti Bogu, občutilo je njegovo navzočnost in dalo se je voditi Bogu. Bog je klical v svojo službo očake, preroke, sodnike, kralje in druge voditelje ljudstva, med njimi zlasti duhovnike in razlagalce Svetega pisma. Kdor se je predstavil ljudstvu za vodnika, je moral dokazati, da ga je Bog poklical in postavil za to službo. Bog je to pogosto potrdil s čudežnimi dogodki. Kjer pa ni bilo čudežnih posegov, pa je vsak poklicanec lahko pokazal na naravne in navadne načine božjega poslanstva.

## RIMLJANI VIDIJO DELOVANJE BOŽANSTVA

Tudi rimsko cesarstvo, v katerem se je širilo božje kraljestvo v obliki krščanske Cerkve, je bilo prepričano, da božanstva vodijo usodo cele države. Šli so tako daleč, da so imeli v državni službi uradne razlagalce božje volje, tako imenovane „augure“

ali napovedovalce božje volje, ki so iz razporeditve drobovja darovanih živali in iz leta ptic brali božje odločitve. Tudi Grki so imeli pri svojih templjih razlagalce prihodnosti, ki so razlagali odločitve božanstev.

## BOŽJA PREVIDNOST KRISTJANOV

Cerkveni očetje, zlasti sveti Avguštin, so izdelali nauk o božji previdnosti, to je božjem delovanju v svetu, ki vse vodi k svojemu cilju. Božja previdnost je vse „pred“—, „videla“ in se vse dogaja po nekem načrtu. To je treba razumeti z gledišča večnosti, po katerem ima Bog vse, kar je — po našem človeškem presojanju — v svojem spoznanju. Vse, kar je bilo, vse, kar je, in vse, kar bo, mora imeti bit in to bit prejema samo od Boga, ki je sama Bit in vir vse biti.

## KRISTJANI HOČEJO SPOZNATI BOŽJO VOLJO

Kristjani so starozavezno poklicanost od strani Boga izpopolnili s krščansko previdnostjo in tako prišli do prepričanja, da Bog v svoji dobroti, vednosti in ljubezni vodi vse dogajanje na svetu. Če Bog vse vodi k svoji dopolnitvi, potem se mora človek potruditi, da najprej spozna, kam ga Bog kliče, kakšno nalogo mu je določil in kaj pričakuje od njega. Poznanje božje volje je bilo za vsakega kristjana osnovna življenjska naloga. Pri tem so mladega kristjana podpirali zlasti starši, ki so bili najbolj zavzeti, da bi spoznali božjo voljo in božje načrte in svojim otrokom pomagali, naj-



na Adama, ki je v raju dajal živalim imena po njihovih značilnostih — po njihovem bistvu. Drugi jeziki pa so bili „barbarski“, ker niso označevali bistev. To izročilo je potem prešlo v zahodno kulturo. Toda tako pri „poklicu“, in kakor smo videli, tudi pri „psihologiji“ (t.j. dušeslovju) je to odpovedalo in danes beseda poklic pomeni samo opravilo, ki ga vršimo v določenem življenjskem stanu.

## OBUDITI KRŠČANSKO KULTURNO DEDIŠČINO

Mi kristjani moramo v moči našega kulturnega izročila in v luči krščanskega razumevanja sveta besedi „poklic“ dati zopet pravi pomen in iz tega pomena potegniti sklepe za naše prizadevanje za duhovne poklice.

Bog je tisti, ki kliče, vabi, nakazuje, uvaja ipd. človeka v določen način življenja, kjer opravlja ustrezno življenjsko nalogo in se odziva njegovim pobudam.

## DON BOSKO O POMENU IZBIRE POKLICA

Že beseda in izraz sam nas vabi in nekako primora, da o tem osnovnem človeškem dejstvu razmislimo in se ob njem ustavimo. Verjetno je od tega, po besedah sv. Janeza Boska, kako razumemo svoj poklic in kako mu sledimo, odvisen uspeh ali neuspeh našega življenja. Poklic je kakor glavno kolo v uri: če to gre pravilno, so izpolnjeni pogoji za pravnje nakazovanje časa, če to ne deluje pravilno, je ves trud drugih koles, da bi zadovoljivo delala, nepridoven. Kako pomembno je pravilno poznanje in ocenjevanje svojega poklica!

Valter Dermota

prej pri izbiri poklica in potem pri izpolnjevanju od Boga predvidene naloge. Vsak človek je ob posvetovanju s starši z določeno lahkoto prepoznal božjo voljo in ji sledil.

## DEISTI IZRINEJO BOGA IZ SVETA

Pred nekako štiristo leti si je zlasti v Evropi začelo utirati pot prepričanje, da se Bog za svet in človeka ne zanima in tok dogodkov prepušča naravnim zakonom. To je obdobje odpravljanja božje previdnosti in čas vedno večjega uveljavljanja samostojnosti človeka. Temu kulturnemu toku so dali ime deizem (Deus = Bog, ki se ne meni za svet).

## ATEISTI BOGA ZANIKAJO

Pred nekako dvesto leti so zlasti po francoski revoluciji začeli Boga kot človekovega stvarnika, cilj in namen zanikati. Svet se je po evoluciji sam razvil in za to ni treba nikakega stvarnika. To prepričanje se je v zadnjem stoletju v javnem življenju zelo uveljavilo in je ponekod celo osnova za razumevanje družbe, medčloveških odnosov in človekovega položaja.

## ZAVEST BOŽJE POKLICANOSTI IZGINJA

Prepričanje o božji poklicanosti, ki je bilo lastno starozaveznemu božjemu ljudstvu in krščanstvu prvega tisočletja in pol, se je z deizmom začelo brisati in ga je ateizem popolnoma odpravil. Ostal je samo izraz, ki je ostal brez lastne vsebine. Podobno se je zgodilo tudi z besedo „psihologija“, kar pomeni veda o duši, pa so obstoj duše odpravili ali ga imajo za nespoznatnega in je tako veda o duši postala veda o človeku, ki nima duše. Latinska beseda *vocatio*, t.j. poklicanost, poklic, se je ohranila v vseh evropskih jezikih: nemškem *Beruf*, francoskem *vocation*, podobno v italijanskem, španskem, portugalskem in angleškem. Slovanski jeziki imajo za osnovo dejstvo, da kdo koga kam kliče, „poklic“, „zvanje“ itd.

## BESEDA „POKLIC“ IZGUBI VSEBINO

Grki so bili prepričani, da grški jezik z besedami označuje bistva ali značilnosti predmetov in oseb. To je bila prav značilnost grškega jezika, ki je imenovala predmete — pomislimo

## 50 LET ZVEST BOGU V SLUŽBI NARODU

### **ŽIVLJENJE V VERNI DRUŽINI**

Zlatomašnik Ivan Matko se je rodil 2. maja 1910 v družini devetih otrok. Po 1. svetovni vojni je tudi njihovo družino obiskala „španska bolezen“. Okužili so se vsi razen mame. Ko je Ivanov mlajši brat Franček ležal na mrtvaškem odru, je v drugem kotu iste sobe ležal Ivan, za katerega so zdravniki napovedali skorajšnji konec. Vendar Ivan je ozdravel!

Doma so se zelo lepo razumeli. Združevalo jih je predvsem češčenje Srca Jezusovega in ljubezen do Marije Pomočnice. Prav ljubezen in zaupanje do nje sta mamo nagnila, da je že z majhnimi otroki rada vsako leto za njen praznik poromala v dve uri hoda oddaljeni Veržej. Po procesiji z Marijinim kipom po Veržuju so gojenci pripravili tudi telovadni pro-

3. julija 1938 je škof Gregorij Rožman položil svoje posvečene roke na glavo 28 letnega salezijanca Ivana Matka, doma iz Gančan v župniji Beltinci v Prekmurju.

V domači župnijski cerkvi je v slavnostnem ozračju opravil svojo prvo mašno daritev 14. avgusta.

Na isti dan deset let prej, leta 1928, je naredil prve redovne zaobljube v salezijanski družbi.

Zlatomašni jubilej in 60-letnica njegovega redovništva sta nas izzvala, da smo se zaustavili pri njem in družno obujali spomine in se bogatili ob njegovi globoki osebnosti in neizčrpnih izkušnjah prizadevnega in požrtvovalnega, vendar osebno skromnega pastoralnega in narodno-kulturnega delavca predvsem med Slovenci na avstrijskem Koroškem.

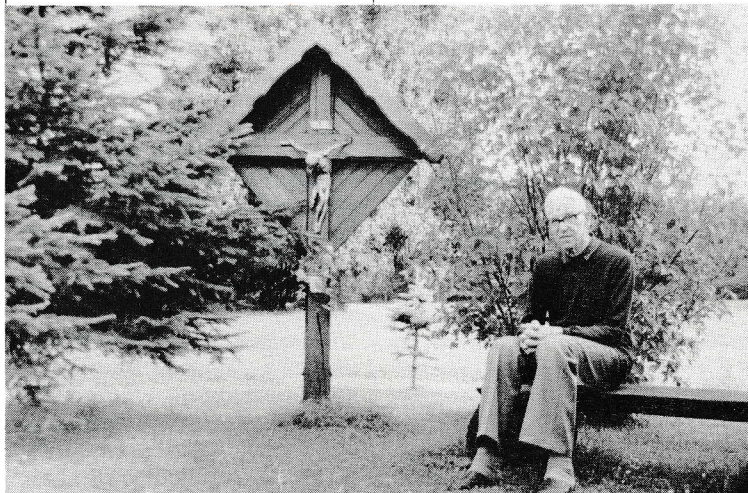
gram. Ko je bil Ivan star že skoraj 14 let, se je na ta praznik navdušil, da bi postal salezijanec, da bi tudi on igral v godbi in tekal z gojenci okrog zavoda.

Učitelj ljudske šole je že prej nagovarjal starše, naj pošljejo Ivana študirat. Ivanova želja, da bi postal salezijanec, je vzvalovila mirno družinsko življenje. Oče je stopil do soseda in mu s solzami v očeh povedal novico in še dodal: „Pa ravno ta, ki sem ga imel najraje, in mi je pomagal pri vsakem delu . . .“ Upirati se božji volji je bilo težje kot boriti se z revščino.

Sestra Tilika je ob Ivanovi želji začutila svojo življenjsko nalogo. Odločila se je, da bo hodila okrog služiti in bo sama poskrbela za plačevanje šolanja. V svoji nesebični žrtvi se je odpovedala poroki. Tudi za kaplano vo prigovarjanje, naj Ivana navduši, da bi šel k škofijskim duhovnikom, da bi pozneje postala njegova gospodinja, se ni veliko menila, ampak je dejala Ivanu: „Ti napravi kakor hočeš. Name se nič ne oziraj, bom že sama tudi živela. Kakor sem do zdaj skrbela in plačevala, bom tudi še vnaprej!“ Odgovor, ki nas spominja na besede matere Marjete Janezu Bosku . . .

### **PRVA LETA PRI SALEZIJANCIH**

Jeseni leta 1924 je Ivan začel obiskovati v Veržuju 4 letno nižjo gimnazijo. Po uspešno končani gimnaziji je vstopil v noviciat na Radni, da bi globlje



spoznal salezijansko družbo. Noviciatsko obdobje je zaključil s prvimi redovnimi zaobljubami. Na Radni je v naslednjih treh letih končal višjo gimnazijo in potem nadaljeval s študijem filozofije. Skromne življenjske razmere v zavodu in naporni študij sta ga prisilila, da je iz zdravstvenih razlogov eno leto preživel na Kapeli, kjer je bil pred kratkim ustanovljen dom za obolele in ostarele sobrate. Nadaljnja življenjska pot ga je pripeljala v rakovniške strokovne šole, katerih gojenci se ga še danes spominjajo kot zelo sposobnega in dobrega človeka. Na Rakovniku je opravil tudi 4 letne bogoslovne študije, ki jih je prekinil le zaradi 6 mesečne vojaške službe v Nišu.

Kot duhovnik je bil na Rakovniku dve leti pomočnik ekonoma in vzgojitelj gojencev, ki so želeli postati sobratje pomočniki, leta 1940 pa je od Franca Cigana prevzel Mladinski dom na Rakovniku. Ker z gradnjo ali nakupom novega doma med vojno ni bilo nič, so se mladi zbirali v treh sobah pod svetiščem Marije Pomočnice. V Mladinskem domu so imeli Fantovski krožek za fante od 18. leta naprej (120 fantov), Mali krožek za fante med 14. in 18. letom (60 – 70 fantov), pridruževali pa so se tudi otroci do 14 let iz okolice (okrog 300 otrok). Zbirali so se vsako popoldne, v nedeljo pa so ostali v domu ves dan in pripravljali gledališke nastope, vadili za godbo in trenirali v športnem klubu Korotan.

### V IZKORENINUJOČEM METEŽU

Ob začetku 2. svetovne vojne je Matko kot ravnatelj Mladinskega doma že nakupil opeko in vse potrebno za gradnjo nove stavbe. Prišli so Italijani in gradbeni material pobrali za



Ivan Matko z misijonskima novomašnjakoma postavitev bunkerjev okrog Ljubljane.

Med vojno je kupil od nemškutarskega zdravnika vilo, kjer naj bi nadaljeval svoje delo Mladinski dom. Ob prihodu v Ljubljano so Nemci vilo zasedli za svoje vojaške potrebe. Ko so proti koncu vojne Nemci zaradi partizanske bližine vilo za nekaj časa zapustili, je Matko v upanju, da bo po vojni to novi Mladinski dom, zadrževal nemškutarje, da ne bi vsega razbili in izropali. Ob vrnitvi Nemcev so za glavnega krivca imeli Matka in moral je nekaj dni presedeti v nemškem zaporu.

Nekateri fantje iz Mladinskega doma so delali pri žandarmenariji. Z njihovo pomočjo je Matko rešil marsikaterega partijskega aktivista. Fantje so ga včasih začudeno gledali, on pa je na kratko dejal le: „Pomagajte vsakomur, če lahko!“ Njegova krščanska ljubezen se ni pustila omejiti nikomur.

Na vnebohod 1945 je stopal na križev pot proti Karavankam skupaj s tisoči Slovencev, da si je rešil glavo. Njegova dobrota je preveč vznemirjala, toda preprosti ljudje so jo zelo cenili. Po dveh mesecih vetrinjskega taborišča je odšel proti Lienzu in tam ostal poldrugo leto, nato pa v Špital, kjer se je

trudil za Slovence do avgusta 1950, ko je odšel za duhovnega pomočnika v Tinje do januarja 1952.

V begunskih taboriščih je bilo veliko fantov, ki so bili tik pred pomočniškim ali mojstrskim izpitom. Matko, skupaj z drugimi škofijskimi in salezijanskimi duhovniki, se je zavzel, da so organizirali „strokovne šole“, katere je uspešno dokončalo 76 pomočnikov in 17 mojstrov, ki so vsi dobili trojezično spričevalo. Ko so se vrata Zahoda zaprla za begunske izobražence, so v taboriščih tudi za te prirejali trimesečne tečaje, po katerih so prejeli spričevalo, da so usposobljeni strokovnjaki.

Poleg prosvetnega in karitativnega dela so si duhovniki želeli tudi širše pastoralno delovanje. Škofija jih ni hotela sprejeti, čeprav bi lahko oskrbovali vse župnije, ki so ostale brez duhovnikov. Tudi avstrijski salezijanci jih niso hoteli sprejeti v svoje zavode. Potreba po ljudskih misijonarjih je prisilila škofijo, da je za to delo povabila Matka in Luskarja. Led nacionalne mržnje se je začel tajati. Čez nekaj časa je Luskar prevzel župnijo Kamen, kjer je bilo župnišče skorajda v razvalinah. Matko je po letu in pol delovanja v Tinjah odšel za dušnega pastirja v Sele, kjer je bil do leta 1979 pomočnik župniku Vautiju, potem pa je bil imenovan za provizorja. Leta 1986 ga je pri vodstvu selske fare nasledil sobrat Mirko Rakovnik.

### DUŠNI PASTIR V SELAH

S prihodom v Sele je Matko z novo gorečnostjo poprijel za dušnopastirsko in kulturno delo. V čeval Srcu Jezusovemu je pospeševal pobožnost prvih petkov. V srca ljudi je vlival za-



## Sled prehojene poti

upanje in pobožnost do Marije s pogostnim blagoslovom Marije Pomočnice.

Že prej živahno kulturno življenje je z njegovim prihodom dobilo nov zagon. Ustanovil je folklorno skupino, ki deluje še danes. Z igralsko skupino je pripravil preko sto gledaliških uprizoritev. Ustanovil je športno društvo DSG Sele, ki se je delilo v smučarski, namiznoteniški in nogometni klub. Bil je med ustanovitelji in potem dolgoletni odbornik Kršćanske kulturne zveze ter sodelavec Narodnega sveta koroških Slovencev.

Ob prihodu v Sele je opazil, da je stara cerkev premajhna za potrebe župljanov. Mimo bolj skromno zastavljenih načrtov se je zavzel za gradnjo nove cerkve. Težave so se vrstile od nakupa zemljišča pa do raznih dovoljenj in razhajajočih se mnenj. Matko se je posvetil gradnji cerkve kot življenjski nalogi z dušo in telesom in z veliko ljubeznijo do Marije Pomočnice. Za ves trud je bil poplačan z milostnim ozdravljenjem, ko je v bolečinah molil k Mariji: „Marija, če me hočeš in če me potrebuješ, da končamo to cerkev tebi v čast, mi daj zdravja, drugače pa lahko takoj umrem.“

Od leta 1955 se je Matko na pobudo misijonarja Pavla Bernika zavzel za zbiranje pomoči misijonskim bogoslovcem. Njegova misijonska prizadevnost se je razširila po vsem južnem Koroškem. Prvi misijonski novomašnik je imel novo mašo v Selah leta 1961. Do konca Matkovega delovanja v Selah se jih je zvrstilo preko sto. Za to delo ljubezni je znal pridobiti posamezne fante in dekleta, reveže in upokojence, družine, pa tudi župnijsko skupnost kot celoto. S svojim velikodušnim zgledom mu je pri tem delu pomagala tudi dolgoletna in požrtvovalna gospodinja Marija.

### „PO BOŽJI MILOSTI SEM TO, KAR SEM“

Vse radosti in trpljenje človeškega življenja pozna v vsej prepletenosti le tisti, ki jih je preživel na lastni koži. Zlatomašnik Ivan Matko rad ponavlja svoje novomašno geslo: „Po



### ZAHVALA MARIJI POMOČNICI

Podpisana Ivana DOLINAR, stanujoča Partizanska 41, Škofja Loka, stara 78 let, samska, Vam sporočam naslednje:

Več let sem imela težave z želodcem in s prebavo. Vedno sem pazila na hrano in uživala predvsem lažje jedi. Zaradi omenjenih težav sem se obrnila po pomoč k MARIJI POMOČNICI. Meseca januarja sem začela opravljati devetdnevnicu v čast Mariji Pomočnici kristjanov, ki sem jo dobila v neki stari rakovniški knjižici iz leta 1933. V tej knjižici je navedeno naslednje:

*Don Bosko je zatrjeval prav odločno: „Kdor Mariji pomaga, ima pravico do njenih milosti.“ Priporočal je sledečo devetdnevnicu in ji zagotavljal uspeh. Molite devet dni vsak dan tri očenaše, zdravamarije in častbodi na čast Presvetemu*

božji milosti sem to, kar sem,“ in dodaja: „... tudi po Marijini milosti. Svoj poklic sem začutil na njen praznik v Veržeju. Za vse se moram njej zahvaliti. Če sem napravil kaj, je to božje delo in pomoč faranov. Nikoli se nisem hotel ponašati s tem!“

M.F.

*Rešnjemu Telesu z dodatkom: „Češčeno in hvaljeno naj vedno bo Presveto Rešnje Telo.“ Dodajte trikrat Pozdravljena Kraljica z zdihljajem: „Marija Pomoč kristjanov, prosi za nas!“ – Pojdite vsaj zadnji dan k sv. obhajilu. Obljubite dar za salezijanske naprave in prejeli boste, za kar prosite. Salezijanci pa prosimo: „Ako ste bili uslišani, nam sporočite, da to objavimo v Vestniku.“*

Devetdnevnic nisem prekinila, ampak, ko sem skončala eno, sem takoj začela moliti drugo. Zdravje se mi je znatno izboljšalo, tako da zdaj lahko jem različne jedi in z zaprtjem nimam težav, kot sem jih imela prej. Z zaupanjem in hvaležnostjo se izročam v varstvo Mariji Pomočnici in jo dnevno prosim za njen blagoslov. Obljubljeni dar – 100.000 din – sem izročila vodstvu salezijanskih sotrudnikov.

Gospod Zupan, zahvaljujem se Vam za Salezijanski vestnik in podobice. Na Vestnik se naročam. Pri Vašem delu Vam želim obilo uspehov in vsestranskega božjega blagoslova ter Marijine pomoči. Članki v Vestniku in njegova ureditev so zelo lepi in privlačni. Vidi se, da Vam Marija Pomočnica in sv. Janez Bosko pomagata pri ureditvi Vestnika in pri širjenju božje besede s tem „Glasilom salezijanske družine“.

Prejmite prisrčno zahvalo in lepe pozdrave od

Ivane Dolinar  
Škofja Loka, 5. junija 1988

# BITI V DANAŠNJEM SVETU NAVZOČNOST LJUBEZNI PO MARIJINEM ZGLEDU

**KAKŠNO MESTO IMA DRUŽBA HMP V POTEKU MARIJANSKE PRENOVE, KI SE V TEH MESECIH URESNIČUJE V CERKVI? KAKŠNE SO NJENE POSEBNE PROGRAMSKE SMERNICE?**

Don Bosko je rekel hčeram Marije Pomočnice: „Pripadate družbi, ki je vsa Marijina.“ In jim je zaupal posebno nalogo: bile naj bi izraz njegove hvaležnosti, ki se obnavlja v teku časa; z drugimi besedami, če uporabimo njegov izraz: Mariji Pomočnici je hotel postaviti živ spomenik, ki naj bi govoril o njeni navzočnosti in dobroti.

Ta naša marijanska značilnost je bila vedno močno navzoča v vsej tradiciji naše družbe. V zadnjih desetletjih pa so jo vrhovni občni zbori, iz katerih so se rodile prenovljene konstitucije, ki pospešujejo vrnitev k virom, še bolj podčrtali in utemeljili z novimi ekleziološkimi, vzgojnimi in družbenimi vidiki.

Marijino leto je za nas globok in obvezujoč izziv, naj še bolj poglobimo to bistveno potoz naše istovetnosti. Trudimo se, da bi jo živeli skupaj s Cerkvijo po smernicah, ki nam jih daje okrožnica Odrešenikova Mati, v slogu don Boska in matere Mazzarello. Namen tega je, da bi se naše oblikovanje poglobilo in da bi se ljubezen do Matere božje razširila tudi med mlade, med laične sodelavce in ljudstva različnih pokrajin.

**Intervju**  
z M. Marinello Castagno,  
vrhovno predstojnico HMP  
in članico Centralnega  
komiteja za Marijino leto.  
Predstavniki Salezijanskega  
vestnika ji je zastavil  
ta vprašanja.

Program, ki smo si ga izbrali, ima dva dela. Prvi predstavlja obnovljeno poznanje Marije, ki je vključena v Kristusovo skrivnost in skrivnost Cerkve; njene vloge, ki jo ima v salezijanski družini kot mati, navdihovalka in učiteljica. Drugi del pa je marijanska duhovnost, ki se trudimo, da bi jo razumele in živele kot posvečene žene vzgojiteljice, poklicane, da damo svoj ponižen, a celovit prispevek za boljše razumevanje tega, kar je v Cerkvi in družbe-

ni kulturi specifično žensko. Vzgajati dekleta, da spoznajo in odkrijejo same sebe v Marijini luči, pomagati jim pri oblikovanju in jih spodbujati, da vzamejo za učiteljico in vzor to ŽENO, ki ji je Bog zaupal največjo odgovornost vseh časov in vseh ljudi, to je cilj našega dela.

**KATERA SO NAJVAŽNEJŠA SREČANJA Z MARIJO V ZGODOVINI IN ŽIVLJENJU VAŠE DRUŽBE?**

Ne samo, da se je naša družba rodila 5. avgusta 1872 in ji je dal don Bosko ime po Mariji Pomočnici, pač pa je bil marijanski tudi ves čas njenega nastajanja in porajanja.

Marija je sama s pomočjo sanj v letih 1860–62, tako re-



koč upognila don Boska, ki se je tedaj nekoliko obotavljal, da bi tudi za dekleta naredil tisto „malo dobrega“ – sam namreč tako pravi – ki ga, hvala Bogu, salezijanci delajo za dečke.

Prve HMP in zlasti soustanoviteljica, sv. Marija Dominika Mazzarello, so se oblikovale v Marijini šoli, to je v Družbi Brezmadežne, ki jo je don Pestarino več let vodil v Morneseju.

Treba je omeniti še neki drug previdnostni trenutek, ki se je zgodil na praznik Marijinega vnebovzjetja: leta 1860, in to prav 15. avgusta, je Marija Mazzarello zbolela za pegastim tifusom, to strašno boleznijo, ki bi jo skoraj spravila v grob. Vendar je bila ravno ta bolezen vzrok, da se je njeno življenje popolnoma preusmerilo. Postala je nesposobna za delo na polju, začutila pa je živ navdih, naj odpre krojaško delavnico in se skupaj s prijateljico Petronillo posveti krščanski vzgoji deklic.

Ne zdi se mi preveč prisiljeno, če primerjam ta 15. avgust matere Mazzarello z 8. decembrom 1841, ko je don Bosko srečal Jerneja Garellija.

Še druge trenutke lahko naštejemo: npr. tistega, ko je Marija Mazzarello imela preroško videnje bodočega zavoda v Morneseju in slišala glas, ki ji je govoril: „Tebi jih zaupam!“ Tako kot don Bosko, ki je ob istem času slišal spodbudo: „Poskrbi zanje, moje hčerke so.“

Še en tak zgodovinski trenutek je bilo srečanje Marije Mazzarello z don Boskom. Uradno je prišlo do tega srečanja 8. oktobra 1864, toda že na predvečer, 7. oktobra – zopet je tu marijanski datum – je Marija pritekla skupaj z velikim številom drugih Mornezanov, da bi sprejela don Boska, ki je s svojimi navihanci prihajal v kraj.

Še eno zelo pomembno srečanje iz teh prvih časov bi rada navedla: srečanje, ki je nam

HMP zelo pri srcu. Leta 1885 se je don Bosko v Nizzi izrazil takole: „Rad bi vam povedal, da vas ima Marija zelo rada; biva tu, med vami,“ Don Bonetti, ki je videl, da je don Bosko utrujen in zelo ganjen, ga je dvakrat prekinil in hotel na indirektnen način razložiti njegove besede, toda don Bosko je z vso močjo, ki jo je še imel, potrdil, da je Marija prav tam, skoraj bi rekli telesno navzoča: „Mati božja se sprehaja po tej hiši in jo pokriva s svojim plaščem.“

Drugi del vprašanja, ki se nanaša na srečanja z Marijo v dejanskem življenju dužbe, pa bi zahteval dolgo analizo, ki pa bi gotovo še vedno ostala nepopolna.

Vsak dan čutimo na tej ali oni strani družbe to Marijino navzočnost: govori nam, pomaga, svetuje in nas kara. Veliko je HMP, ki v različnih okoliščinah svojega življenja, pa tudi ob smrti uri izpričujejo, kako resnične so besede, tako podobne pri don Bosku in materi Mazzarello. Oče je rekel: „Imejte vero v Marijo Pomočnico in videli boste, kaj so čudeži.“ Mati Mazzarello pa dodaja: „Imejte zaupanje v Marijo Pomočnico in pomagala vam bo v vseh vaših zadevah.“

## KATERI VIDIKI APOSTOLATA IN KATERE POTEZE ISTOVETNOSTI VAŠE DRUŽBE IN POSAMEZNIH HMP SO PRIŠLE NA DAN PRI VAŠIH ZADNJIH PREVERBAH?

Družba se trudi, da bi se čim bolj zavedela, kako globoko je zraščena z njo prav marijanska razsežnost, izraz, ki vključuje predanost Mariji, izročitev, posnemanje, željo, da jo sprejmemo kot mater in navdihovalko preventivnega sistema, pravo predstojnico in animator-

ko vsake naše skupnosti. Ta marijanska razsežnost pa se nujno odraža v apostolatu, ko se trudimo, da bi našle primerne poti in oblike, da bi mladim predstavile Marijo, ki je v vsej polnosti uresničila samo sebe kot Kristusova mati in mati Cerkve.

Poseben vidik naše marijanske duhovnosti, ki ga konstitucije predstavljajo kot bistven element naše istovetnosti, je duhovnost magnifikata, ki združuje v sebi temeljne evangeljske drže odprtosti nebeškemu Očetu, velikodušne poslušnosti Svetemu Duhu in globokega združenja s Kristusom v veseli pripravljenosti za služenje in podaritev.

Konstitucije nas obvezujejo, da smo kot Marija „pomočnice“, zlasti za mladino. Trudimo se, da bi si prisvojile Marijino materinsko vneto in odsevale njeno dobroto v brezpogojnem darovanju, prepričane, da je ona vzgojiteljica vsakega salezijanskega poklica.

Celotna družba se nenehno trudi za oblikovanje mladih sester, pa tudi vseh drugih, da bi marijanska specializacija, h kateri smo poklicane, kljub temu da se mora hraniti s teološkimi elementi, postala vedno bolj tudi notranja drža: živeti z Marijo in kot Marija preventivni sistem, živeti ga na ženski način, kakor se je to že uresničevalo v Morneseju, kljub današnjim potrebam inkulturacije.

To je velika naloga, vendar „je Marija, ki nas vodi“, me pa, kakor to vsako jutro ponavljamo, „se ji popolnoma izročamo.“

*Kako čudovito pričevanje! Upamo, da velja za vse HMP vseh krajev in časov. Želimo jim, da bi še naprej njihova družba pod Marijinim vodstvom mnogo mladih pripeljala na pot svetosti.*

pripravila  
s. Ivana Bizjan

# KOMU NAJ SE POSVEČAJO SOTRUDNIKI?

„Salezijanskim storudnikom – je poudarjal don Bosko – je namenjena ista žetev, kakor jo ima Družba sv. Frančiška Saleškega, kateri se nameravajo pridružiti“ (RDB IV). Zato pri uresničevanju svojega apostolskega delovanja posvečajo prednostno pozornost mladim, posebno tistim, ki so revni, zapuščeni, žrtve katerekoli oblike obrobnosti; tistim, ki se s težavo vključujejo v svet dela; tistim, ki kažejo znamenja posebnega apostolskega poklica (laiškega, posvečenega, salezijanskega).

Poleg tega se posvečajo skrbi za družino, ki je temeljna stvarnost družbe in Cerkve; podpirajo in evangelijsko ozaveščajo ljudske sloje; gojijo misijonsko dejavnost pri narodih, ki še niso evangelizirani, in pri mladih Cerkvah.“

Prvi namembniki so torej **mladi**. S tem sicer mislimo na vse mlade od otrok do odrasčenih, toda v don Boskovi karizmi imajo glavno mesto odrasčajoči najstniki od 12. do 18. leta, ki najbolj potrebujejo vzgojno navzočnost. Na to starostno dobo se nanašajo don Boskove besede: „Dovolj mi je, da ste mladi, pa vas zelo ljubim.“

Toda znotraj te starostne prednosti imamo še druge, v treh smereh:

– Revni so danes tisti, ki potrebujejo raznovrstno pomoč, brez katere se bodo zgubili.

– Mladi delavci, o katerih piše 27. člen salezijanskih konstitucij: „Mladi iz preprostega ljudstva, ki se pripravljajo na delo, in mladi delavci so pogosto v težavah in kaj lahko izpostav-

V naših komentarjih novega pravilnika DBS smo prišli do člena 13, ki je še prav posebno don Boskov in salezijanski. Mislim, da bi ga on podpisal z obema rokama.

Naslov tega člena je „Prednostni namembniki“ in hoče povedati, h komu naj bi bila obrnjena apostolska skrb sotrudnikov.

ljeni krivicam. Po zgledu don Boskovega prizadevanja smo naravnani k njim in jih usposabljam, da bodo mogli z dostojanstvom prevzeti svoje mesto v družbi in Cerkvi in se zavedati svoje vloge pri krščanski preobrazbi družbenega življenja.“

– Tudi o možnih duhovnih poklicih nam lepo govori 28. člen: „Da bi pomagal svojemu ljudstvu, kliče Gospod nenehno in z različnimi darovi, da bi mu sledili v službi Kraljestva. Prepričani smo, da je med mladimi veliko takih, ki so duhovno bogati in imajo v sebi kali apostolskega poklica. Pomagamo jim pri odkrivanju, sprejemanju in zorenju daru laiškega, posvečenega in duhovniškega poklica v dobro vse Cerkve in salezijanske družine. Z enako ljubeznijo gojimo odrasle poklice.“ Kdor je bral don Boskov življenjepis, je videl, da se je don Bosko trudil predvsem za vavence in dijake.

Drugi prednostni namembniki so tri vrste ljudi: družina, ljudski sloji in misijoni.

Družina ni neposredni namembnik salezijancev (SDB) in sester (HMP), pač pa sotrudnikov (DBS). Ker so ti navadno poročeni, so v neposrednem stiku s to „temeljno stvarnostjo družbe in Cerkve“.

Po eni strani vemo, kako je od družinske vzgoje odvisno človeško in krščansko oblikovanje mladih. Po drugi strani pa vidimo, da je moderna družina tragično bolna. Zato je potrebna močna vzgojna, kulturna in družbena dejavnost, da bi zavarovali, rešili in dvignili družinske vrednote. In prav tukaj je mesto za sotrudnike, ki nahajajo skupaj z drugimi krščanskimi laiki spodbudo v papeževem pismu Familiaris consortio.

**Ljudski sloji** so predmet skrbi sotrudnika zato, ker so pogosto v nevarnosti za svojo vero in človeško dostojanstvo.

**Poganski narodi in mlade Cerkve** odpirajo sotrudniku obzorja vesoljne Cerkve. Danes postaja misijonska dejavnost izrednega pomena

– zaradi ozke povezave s težkimi vprašanji našega časa: mir, razvoj, sloga in koristna izmenjava med narodi, rasami in religijami;

– in zaradi novih možnih oblik misijonske vzajemnosti, zlasti z dejavno navzočnostjo „misijonskega laikata“. O tem bremo v koncilskem odloku o misijonski dejavnosti Cerkve (41): „Laiki sodelujejo pri evangelijskem delu Cerkve in imajo kot priče ter hkrati kot živo orodje delež pri njenem odrešilnem poslanstvu, zlasti če jih, poklicane od Boga, škofje pri vzamejo za to delo ...“

I.Z.

# DON BOSKOVE PROSTOVOLJKE SO ROMALE

„Že v načrtu za jubilejno don Boskovo leto smo si zadale nalogo, da obiščemo don Boskove kraje. Hotele smo se pridružiti romanju slovenske salezijanske družine, toda božja volja je bila drugačna. V začetku marca smo od prostovoljk iz Padove dobile povabilo, da bi v drugi polovici maja skupaj romale v Turin. S hvaležnostjo smo sprejele velikodušno povabilo – stroški plačani – vesele, da bomo mogle poleg obiska Turina srečati tudi članice najbližje italijanske skupine DBP.“



Tako piše prva, druga pa dodaja: „Zgodaj zjutraj smo se z dvema avtomobiloma odpravili z doma in smo proti poldnevju prispeli v Padovo in od tam nadaljevale pot v Milan. Tam so nas pričakale italijanske prostovoljke: prijateljski stisk rok in nasmeh, ki je seval iz slehernege obraza, sta dala slutiti zadovoljstvo medsebojnega srečanja kljub težavam jezika. Od tu smo se z avtobusom odpeljale proti Turinu. Ker smo zaradi nekega nesporazuma izgubile tri ure, tisti dan ni bilo več časa za ogled mesta. Novo jutro

**Don Boskove prostovoljke  
v Sloveniji sicer počasi,  
a vztrajno napredujejo.**

**Sedaj jih je šest:  
ena bo letos napravila  
večne zaobljube,  
dve triletne,  
četrt bo začela  
tretji letnik aspirantata  
in dve prvega.  
Dve od petih,  
ki so romale v Turin,  
nam posredujeta svoje vtise.**

nas je pričakalo s soncem. Po zajtrku smo se takoj odpeljale v Valdocco, središče don Boskovega delovanja.“

Prva nadaljuje: „Naslednji dan smo imeli ogled krajev, kj kjer je don Bosko živel in deloval. Za nas je bilo vse to posebno doživetje, saj smo te kraje poznale samo iz knjig in pripovedovanja. Pred nami so se zvrstile don Boskova rojstna hiša, pot, ki jo je v času šolanja neštokrat prepeščil, okolja njegovih težkih študijskih let pa vse od prvih začetkov in do čudovitega razcveta njegovega poslanstva med mladimi.

Težko nam je bilo ob misli, da imamo tako malo časa za ogled teh pomembnih krajev, toda Bogu hvala tudi za to! Obdaril pa nas je še z eno veliko milostjo: po ogledu cerkve Marije Pomočnice, Pinardijeve kapele in don Boskovih sob smo se na dvorišču pozdravile z našo glavno odgovorno. Večina slovenskih DBP je še ni videla, zato je bilo naše srečanje še toliko bolj pomembno in prisrčno. In še eno od višjih odgovornih smo pozdravile, Anno Marijo Pulejo, ki je prišla celo iz Ri-

ma, samo zato, da bi spoznala našo skupinico, za katero je odgovorna že od vsega začetka.“

Mlajša prostovoljka dodaja: „Ko sem se sprehajala po don Boskovih sobah in si ogledovala don Boskovo spovednico, prižnico, številne njegove knjige, lešnike od čudežne pomnožitve, cerkev sv. Franciška Saleškega, cerkev Marije Pomočnice in še marsikaj, mi je prišlo na misel vprašanje, kaj bi don Bosko delal danes. Najbrž res ne bi zbiral dečkov po turinskih ulicah, vendar je potrebno prav danes, ko postajajo časi tako težki, živeti don Boskovega duha. In k temu smo poklicani vsi člani don Boskove družine. Velika je naša odgovornost! Pa tudi zelo smo lahko ponosni, da imamo tako velikega ustanovitelja in očeta.

V don Boskovem rojstnem kraju sem pričakovala skromno bajtico v revni vasi, a pozdravila nas je veličastna cerkev vstalega Kristusa. Na trgu se je gnetlo ogromno število ljudi in še posebej mladih različnih narodnosti; tudi velika skupina Kitajcev. Rojstna hiša je dobro zavarovana, kljub temu pa smo lahko videli vso njeno prvotno obliko. Pred hišo je spomenik, kjer je na moderen način upodobljen dogodek sanj devetletnega Janezka. Obisk Becchijev je imel višek v sveti mašni daritvi, pri kateri so čudovito peli mladi neke salezijanske župnije . . .

Romanje je bilo za sleherno od slovenskih DBP zelo koristno in poučno, saj smo se srečale z živo stvarnostjo in tako bomo sedaj lažje živele don Boskovega duha v naši ustanovi . . .“

I.Z.

»DB 88«

## V LUBUMBAŠIJU

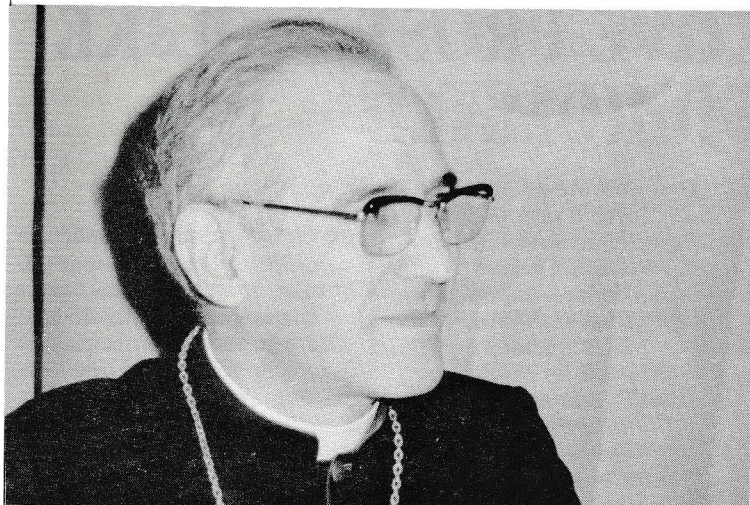
Salezijanci so v Lubumbašiju od leta 1911, hčere Marije Pomočnice od leta 1926. Skupaj imajo v tem mestu devet ustanov. Veča se število domačih poklicev, tudi sotrudnikov in bivših gojencev, ki so zelo zavzeti v svojem delu.

Vsa salezijanska družina se je na proslavljanje stoletnice pripravljala z molitvijo, srečanji in s poglobljanjem poznanja don Boska.

Za mlade so pripravili razna tekmovanja, od slikarskih do glasbenih kot tudi gledaliških nastopov.

17. aprila je bila osrednja proslava. Za posebej zavzeto skupino fantov in deklet, okoli 300, je bilo bedenje na predvečer, ko so po razdelitvi nagrad za najboljše prispevke na raznih področjih tekmovanja pripravili doživeto molitveno srečanje.

Proslava je bila v zavodu „Imara“, kjer so korenine salezijanskega dela v Zairu. Pri evharističnem srečanju je sodelovalo 5 tisoč ljudi, v veliki večini mladi. Inšpektor Jean Dingenen je predstavil papeževo pismo o don Bosku. Po maši pa so



## NOV SALEZIJANSKI KARDINAL

29. maja je papež sporočil, da bo v naslednjem konzistoriju, ki bo 28. junija, imenoval 24 novih kardinalov. Med njimi je bil tudi salezijanec msgr. Antonio Javierre Ortas, do takrat tajnik kongregacije za katoliško vzgojo.

Antonio Javierre je bil rojen v kraju Sietamo, škofija Huesca v Španiji, leta 1921. V Gironu je postal salezijanec in leta 1940 izpovedal prve zaobljube. Za vedno je postal don Boskov sin šest let kasneje in po študiju teologije v Salamanci leta 1949 bil posvečen v duhovnika.

Na gregorijanski univerzi v Rimu je dosegel doktorat iz teologije in 1951 začel poučevati na salezijanski univerzi, kjer je bil profesor do 1976. Svoj študij je posvetil problemom apostolskega nasledstva v prvih stoletjih in čudežu kot znamenju Jezusovega božanstva, kot tudi vprašanjem ekumenizma. Na tem področju je objavil več del. Na salezijanski univerzi je bil dekan teološke fakultete v letih 1959 do 1968. 1971 do 1974 je bil rektor in dve leti tudi inšpektor za skupnost na univerzi.

V Vatikanu je bil poznan kot svetovalec, v aprilu 1973 pa ga je papež Pavel VI. povabil, da je pridigal duhovne vaje rimski kuriji. 1976 je bil imenovan za škofa in postavljen za tajnika kongregacije za katoliško vzgojo. To službo je opravljal 12 let. Istočasno je bil član treh papeških komisij in svetovalec kongregacije za verski nauk in kongregacije za škofo.

Z novim imenovanjem se je število salezijanskih kardinalov povzpelo na pet, od katerih so trije neposredno v službi rimske kurije.



dekleta iz zavoda hčera Marije Pomočnice pripravila prikaz don Boskovega življenja s pesmijo, plesi in živo koreografijo.

Popoldne so se izkazali fantje. V šolski telovadnici so pripravili še razstavo o don Bosku, njegovem delu, duhu in salezijanski družini. V naslednjih dneh so jo obiskale različne šolske skupine. Od 23. aprila do 15. maja so se nato zvrstile 15. salezijanske igre, športne prireditve, pri katerih so sodelovale številne šole in župnije iz mesta. Osrednja misel vseh srečanj je bila: „Don Bosko živi za nas – don Bosko živi po nas“.

### PAPUA: NOVA CERKEV V ČAST SVETNIKU MLADIH

Kot trajno znamenje proslav stoletnice smrti sv. Janeza Boska so salezijanci v kraju Badili začeli graditi novo cerkev, ki bo njemu posvečena. Ob blagoslovitvi temeljnega kamna so se jim pridružili duhovniki, redovniki iz Port Moresbyja, vladni ministri in člani diplomatskega zbora. Obred je opravil msgr. Peter Kurongku, nadškof iz



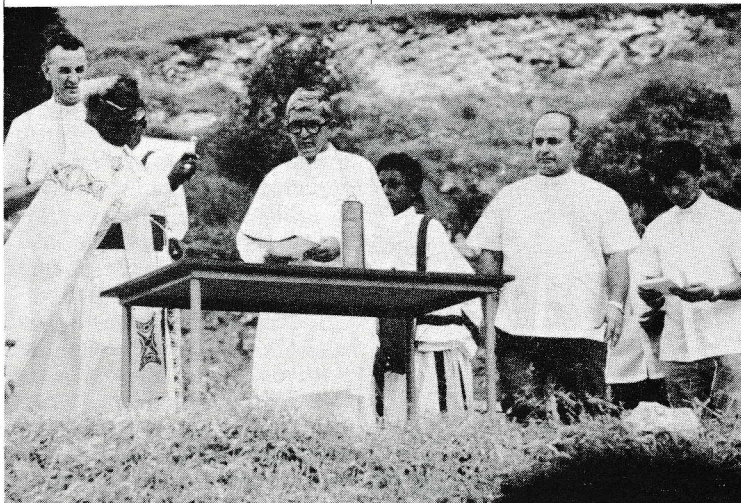
Port Moresbyja, v navzočnosti dveh drugih škofov. Salezijanski inšpektor s Filipinov Francesco Panfilo, od katerega so odvisne ustanove na Papui Novi Gvineji, je v pozdravnih besedah dejal: „Vera je bila krona don Boskovega vzgojnega dela. Tako mi postavljamo to cerkev kot ‚krono‘ naše navzočnosti v narodni prestolnici.“ Na pergament, ki je bil vzdian v temeljni kamen, so zapisali: „Naj bo stavba vir božje milosti, središče pobožnosti do Marije in izvir duhovnega bogatenja mladih, ki iščejo smisel življenja.“

Tako bo ostal živ spomin in peroška navzočnost sv. Janeza Boska.“

### OBISK PREDSEDNIKA VLADE

Slovesen dan je bil 27. marca, ko je „Don Bosco Centre“ v avstralskem mestu Brunswick obiskal predsednik vlade R. J. Hawke. Mladi so ga sprejeli slovesno in ga popeljali po obsežnih prostorih in igriščih. Predstavili so mu glavne cilje centra: razne vrste razvedrila za čas po šoli, posebni programi za konec tedna in čas počitnic, internat za okoli štirideset vajencev in delavcev.

Obiskovalca sta pozdravila vodja centra in predstavnik mladih. Predsednik vlade pa je v odgovoru pustil ob strani pripravljene liste in jim po domače dejal: „Tole vam lahko povem: po dolgem in počez sem že prehodil Avstralijo in videl številne zamisli v prid mladih, a resnici na ljubo moram reči, nisem našel nobene organizacije, ki bi name zaradi ponudbe in praktičnosti, ki jo lahko srečajo mladi, naredila tak vtis. Vesel sem, da je tako.“ Mladim



je priporočil, naj nikar ne hitijo, da bi čimprej zaključili šolo in oblikovanje. „Ostanite v šoli, dokler je le mogoče... kajti kakovost življenja, ki jo boste lahko dosegli, in kakovost prispevkov, ki jih boste lahko dali tej veliki deželi, je v veliki meri odvisna od tega, koliko časa boste ostali v šoli in pri odkrivanju vaših sposobnosti.“

Mladinski center, ki ga vodijo salezijanci iz Brunswicka, je oratorij in internat. Obiskujejo ga stotine mladih, ki dobro odražajo vso raznolikost Avstralcev: 30% je Libanoncev, 20% Turkov, malo več kot polovica kristjanov, štiri desetine muslimanov in dvajsetina budistov.

## MINISTRANTSKI DAN V NEMČIJI

V soboto 11. junija smo imeli v župniji ministrantski dan. Že lansko leto smo pripravili ministrantski dan, ki pa je služil kot uvod v don Boskovo jubilejno leto.

Zbrali smo se ob 9. uri v salezijanskem zavodu Dominika

Savia, ki je v župniji. Ravnatelj doma je pozdravil navzoče ministrante in jim zaželel v smislu prijatelja mladine don Boska dan vesele skupnosti pri kvizu iz don Boskovega življenja in ob igrah brez meja.

Čez vse šolsko leto smo pri ministrantskih sestankih govorili poleg drugih stvari še posebej o don Bosku: Sanje mladega fanta (strip za mlade v treh zvezkih). Dober mesec dni pred samim ministrantskim dnevom pa smo se še temeljito pripravljali po skupinah na kviz. Vseh ministrantov v župniji je 80 in od teh se jih je udeležilo 65. Po uvodnih pozdravih in potrebnih razlagah smo izžrebali vrstni red skupin. Četudi iz poljudnoznanstvenih vprašanj niso bili vnaprej pripravljani, so si vse skupine kar pridno nabirale točke, tako da so bile na koncu kviza le majhne razlike v točkah. Po dobrem kosilu smo na igrišču s sodelavci pripravili igre brez meja: kitajsko štafeto, skakanje v vrečah, slalom z žogo, obešanje perila in prenašanje vode v ustih. Šele pri igrah brez meja se je pokazalo, katere skupine se potegujejo za prvo mesto, vendar napetost in tekmovalnost ni popustila vse do konca, ko smo dobili zmago-

valno skupino. Vsaka ministrantska skupina je prejela priznanje za doseženo mesto, zmagovalci pa še don Boskov prehodni pokal. V znamenju gesla „glavno je sodelovati“ je dobil vsak ministrant še medaljo z don Boskovim reliefom in napisom: Don Bosko – prijatelj mladih.

Na koncu sem se v imenu salezijancev vsem sodelavcem – bivšim ministrantom prav lepo zahvalil, saj brez njih ne bi mogli tako dobro izpeljati ministrantskega dneva. Z medaljo don Boska okrog vratu in polni doživetij, z izrazom dobrega razpoloženja na obrazih so odhajali domov z željo, da bi se tak ali podoben dan v njihovem življenju še kdaj ponovil.

Jože Horvat

## BIVŠI GOJENCI SO SE SREČALI

Spomin na nekdanje strokovne šole smo zopet obnovili s prijetnim srečanjem na Rakovniku 7. avgusta. Zbralo se nas je 12 nekdanjih kolegov. Sodelovali smo pri skupni maši, ki jo je vodil delegat za salezijansko družino Ivan Zupan. Z njim je somaševal naš dragi misijonar Andrej Majcen, nekdanji voditelj strokovnih šol in nato misijonar na Kitajskem in v Vietnamu. S krepkim stiskom rok smo si povedali, kar čutimo.

Letos se po vsem svetu vrstijo velike slovesnosti v čast sv. Janezu Bosku. Na tisoče mladih se zbira. Ob srečanju smo se spomnili, da smo že pred petdesetimi leti in več dali svoj delež Rakovniku in ostali don Bosku zvesti.

Srečanje smo sklenili s pesmijo, „da srce zvesto kakor zdaj ostalo bode vekomaj“.

Fr. Prevc







## JOŽE PUŠNIK

Kot zlatomašnik je salezijanski duhovnik Jože Pušnik razmišljal: „Pota našega življenja vodi in uravnava Bog. Marsičesa pri tem seveda ne razumemo. Ko Bog dopušča to in ono, kar se nam zdi, da bi moralo biti drugače, moramo skloniti glavo in reči: Bog že ve zakaj . . . Sicer pa v veri hodimo in ne v gledanju.“ Po hudi bolezni je 17. maja njegova vera doživela izpolnitev. Vrnil se je v polnost božje bližine.

Njegova življenjska pot se je začela 16. marca 1906 v Spodnjem Grušovju, župnija Prihova pri Slovenskih Konjicah. Za majhno kmečko družino je bilo značilno globoko versko in urejeno družinsko življenje. Prva svetovna vojna mu je vzela očeta, takoj po njej je v salezijanskih zavodih Radna in Veržej začel z gimnazijo ter 10. avgusta 1924 postal don Boskov učenec. Po končani gimnaziji in triletni vzgojni praksi je začel

študij bogoslovja na Rakovniku. V tem času je prebolel nevarno bolezen, ki ni prizanesla tudi njegovemu mlajšemu bratu Janezu. Jože je dosegel svoj cilj in bil 2. julija 1933 v ljubljanski stolnici posvečen v duhovnika, brat pa je z 21. letom zaključil pripravo na isti poklic.

Prva duhovniška leta je posvetil vzgoji mladih redovnikov in delu v mladinskem domu na Radni. 1939 je postal ravnatelj skupnosti, a je dve leti kasneje zaradi okupacije moral zavod zapustiti. Vzgojno delo je nadaljeval v Ljubljani, po končani vojni se je vrnil na Radno, skrbel za zavod in bil duhovni pomočnik v Boštanju in Sevnici. Prav tu je bil v imenu ljudstva obsojen na štiri leta zapore. Krivična sodba in trpljenje mu nista strla miru srca. Se tesneje se je povezal s svojim trpečim Gospodom. Po prihodu iz zapore je postal navdušen dušni pastir po župnijah. Krajši čas je delal na Reki, nadomeščal župnika na Trebelnem, pomagal v Mokronogu in upravljal župnijo Tržišče. Od leta 1963 do smrti je delal v Veržēju, enajst let kot župnik, druga leta kot duhovni pomočnik.

Kot vzgojitelj in kot dušni pastir je bil moder, umirjen in dobrohoten duhovnik. Vsakomur se je posvetil z vso predanostjo, zgljedno pripravljaval veroučne ure in pospeševal zakramentalno življenje. Sam je postal evangelij, ki so ga lahko brali in razumeli vsi, ki so se mu približali z odprtim srcem.

Škof Jožef Smej, redovni predstojnik Anton Košir, preko 80 duhovnikov in sobratov ter številni znanci in člani cerkvenih skupnosti, kjer je deloval, smo se od njega poslovili 19. maja na veržejskem pokopališču. Z besedo, pesmijo in molitvijo smo mu izrekli zahvalo za delo „dobrega in zvestega služabnika“.

B.K.

## FRANC LISJAK

Na Gospodov dan, v nedeljo 31. julija, smo se v Zaloščah pri Dornberku poslovili od Lisjakovega očeta. Tako se je izteklo življenje, ki se je začelo 3. julija 1911. V slutnji njegovega odhajanja je pred dobrim mesecem prišel domov tudi sin Danilo, salezijanski misijonar v Afriki. Sedaj je ostala otrokom le še mama Viktorija.

Oče Franc se je počasi, a nepreklicno poslavljajal od svoje domačije na Klancu v Saksidu pri Dornberku. Dolga leta je na njej gospodaril — modro, dobrotno in ljubiteljsko. Njegova kmečka razumnost je našla pravo besedo v pogovoru s preprostim znancem, z izobraženim sogovornikom, pa tudi s političnim funkcionarjem.

Sledove plemenitosti je zapustil v spominu mnogih, ki so ga poznali. Prijatelji in znanci, predvsem pa domači, so se težko sprijaznili s slutnjo neizbežnega slovesa. Domači so čutili njegovo postopno umikanje: najprej se je umaknil s čela mize, potem je kmetijo prepustil najstarejšemu sinu, vedno manj je govoril, vedno tesneje se je oklepal le doma, dokler se ni dokončno sprijaznil le še z bolniško posteljo; ta se ga je oklenila, dokler ni prišla dekla smrt in ga dokončno odlepila od vsega zemeljskega.

Poslovil se je kmet — Lisjakov oče. Tudi od spominov. V povojnih letih, ko so mnogi gospodarji klonili, je on prevzel trdno v svoje roke kmetijo, jo obnovil ter jo razvijal. Neuklonljiv, kakor je bil, se je garaško spopadal z vsakdanjim težkim delom, a se ni vdal, da bi ga delo obsedlo; vselej je našel čas za družino, za krajevno skupnost. Sedem otrok, ki jih je imel z ženo Viktorijo, je bila njegova najsrčnejša skrb. Za slednjega je poskrbel, da si je našel ustrezen

poklic in izobrazbo. Eden izmed sedmerih, sin Danilo, pa je postal duhovnik, redovnik in misijonar – rodovni ponos, njegov in vse družine.

Moder mož je bil oče Franc. Zelo veliko je bral, v mladih letih celo toliko, da ga je moral oče odvracati od knjige in mu jo trgati iz rok, predvsem, ko je vse delo preganjalo. Rad je bral Sveto pismo. Tam je črpal smisel za dobro, velikodušno, plemenito – za vse, kar je pošteno. Že med vojno je pisal dnevnik. V šestem zvezku svojega dnevnika – že med vojno – je zapisal: Nedelja bo zame in za vso mojo družino svet dan za Gospoda! Evangeljske vrednote so bile zanj življenjsko vodilo. Nedeljski popoldan je preživel v premišljevanju evangeljskega sporočila iz cerkve.

Na Gospodov dan smo se od njega tudi poslovlili: svojci, znanci, prijatelji – med njimi 35 duhovnikov. Svečanost pogrebne maše za rajnim je bila v cerkvi sv. Lovrenca v Zaloščah pri Dornberku. Mašni nagovor je imel salezijanski inšpektor prof. Anton Košir. Orisal je očetovo duhovno podobo. „Imel je dar za pregledno razpoznavanje znamenj časov,“ je Košir dejal, „imel je tudi izostren čut za to, kar je v življenju bistvenega in za večnost resničnega. Življenje je vedno bogatil ob nedeljskih slavjih Vstalega. Zanj je bila pregledna resnica, da je dobro biti človek samo v zarji velikonočne nedelje.“

Hvaležni Bogu za dar plemenitega očeta prosimo zanj dar vstajenja!

ce

## ALBINA ZUPAN

Gospa Albina Zupan se je rodila 20. septembra 1897 v Črnem vrhu nad Idrijo. V času italijanske okupacije so njeni

starši na Bledu kupili vilo, da bi za tisti čas svojim otrokom zagotovili miren košček slovenske zemlje. Tako se je Albina na Bledu tudi poročila s Francem Zupanom na lepi in bogati Tomazevčevi kmetiji, ki je imela tudi trgovino. Čeprav Bog nju-



nega zakona ni blagoslovil z otroki, sta Zupanova zakonca znala velikodušno in plemenito deliti svojo ljubezen. Ko sta umrla Francetova sestra in njen mož in zapustila tri majhne otroke, Albina in Franc nista niti najmanj pomišljala. Vzela sta jih k sebi in prevzela vso skrb zanje, vse dokler niso končali vseh študijev. Bila sta jim res kot skrbna mati in oče, saj sta oba živela globoko krščansko življenje in bila prežeta z ljubeznijo do Marije. Ni čudno, če sta tudi svoje posestvo hotela podariti v dobre namene. Z velikim veseljem in zadovoljstvom sta gledala, ko se je iz starega gospodarskega poslopja začela dvigati nova hiša s kapelo, ki so jo gradile sestre HMP in se 24. septembra 1969 tudi vselile. Po dobroti Zupanovih zakoncev je ta gorenjski kotiček postal nenadomestljiva salezijanska oaza duhovne svežine za mlade iz vse Slovenije in tudi od drugod.

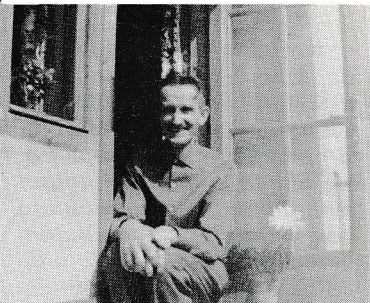
Po smrti g. Franca Zupana so sestre delile življenje z gospo Albino še 15 let, vse do 1. avgusta 1988, ko jo je Gospod življenja poklical k sebi.

3. avgusta so jo njeni dragi sorodniki, sestre in mnogi domačini pospremili k večnemu počitku na blejsko pokopališče. Pogreb in mašo zadušnico v župnijski cerkvi je v imenu salezijanskega inšpektorja vodil g. Mirko Žerjav. Sestre pa so v slovo in zahvalo spremljale njeno zadnjo pot z ubranim petjem.

s. B. Žibert

## PRIMOŽ LOTRIČ

Sredi julija nas je v Selcih nad Škofjo Loko zapustil naš dragi sošolec Primož Lotrič. Bil je salezijanski bivši gojenec strokovnih šol na Rakovniku v letih 1927–31.



Rojen je bil na Jamniku nad Kropo v družini, ki je bila zelo povezana s salezijanci. Poleg njega sta salezijanske šole obiskovala še dva brata, sestra Minka pa je bila gojenka pri sestrah na Karlovški cesti.

Primož je bil pravi mojster v mizarški stroki, kar pričajo poleg drugega tudi vsa cerkvena vrata v župni cerkvi v Selcih. Zelo se je veselil našega srečanja, pa ga ni dočakal.

Dragi Primož, počivaj v miru. Ohranili te bomo v najlepšem spominu.

Tvoji sošolci

# OSREDNJA PROSLAVA DB '88

*Papež Janez Pavel II.  
je razglasil  
posebno leto  
milosti  
ob 100-letnici  
smrti  
sv. Janeza Boska.  
S svojim pismom  
31. januarja 1988  
(Juvenum Patris)  
in s svojim obiskom  
don Boskovih krajev  
v Turinu 3. in 4.  
septembra 1988  
nas vse vabi, da se  
ob „očetu in učitelju  
mladine“ učimo  
vzgojne umetnosti  
in ljubezni do  
mladine.*

## 6. in 7. oktobra

- NA TEOLOŠKI FAKULTETI V LJUBLJANI  
OBAKRAT OB 17.00:

**SIMPOZIJ O DON BOSKU:  
PROBLEMI MLADIH**

**PREDAVATELJI:**  
DR. ANTON TRSTENJAK  
DR. JAN MAKAROVIČ  
MAG. S. VIDA ŽABOT  
DR. FRANCE ŠKRABL  
DR. JOŽE RAMOVŠ  
DR. JOŽE BAJZEK  
DR. ALOJZ REBULA

## 9. oktobra

- NA RAKOVNIKU  
OB 10.00:

**SLOVESNO SOMAŠEVANJE  
SLOVENSКИH ŠKOFOV  
VODI LJUBLJANSKI NADŠKOF IN METROPOLIT  
DR. ALOJZIJ ŠUŠTAR**

- NA KODELJEVEM  
OB 15.00:

**SLAVNOSTNA AKADEMIJA:  
DON BOSKO ŽIVI  
MED LJUDSTVOM POD TRIGLAVOM**

*Don Bosko živi – danes po nas in našem vzgojnem prizadevanju!*



V RAJU  
POD TRIGLAVOM,  
NA BLEDU,  
IMAJO  
SESTRE  
HČERE MARIJE  
POMOČNICE  
OSREDNJI DOM  
ZA DEKLETA,  
KI SE JIM ŽELIJO  
PRIDRUŽITI.  
V VESELJU  
IN MOLITVI  
SE PRIPRAVLJAJO  
NA KATEHETSKO  
IN VZGOJNO  
POSŁANSTVO.

**VESELO  
V  
GOSPO  
DOVI  
SLUŽBI**

